Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ:		Ἐξωτερικοῦ:	
Ἐτησία. . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία. .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος. . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος. . .	» 2,50	Τρίμηνος. . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Οδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ον | *Ἐν Ἀθήναις, 11 Δεκεμβρίου 1910* | *Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 2*

ΔΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' *(Συνέχεια)*

Περίληψις τῶν προηγουμένων: *—Μίαν φθινοπωρινὴν ἑσπέραν τοῦ 1795, εἰς τὸ μικρὸν ραφεῖον τοῦ Ποθητοῦ Κορμᾶ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Ρόκκου, εἰς τὸ Παρίσι, παρουσιάσθη ἕνας κοντός, ἰσχνὸς καὶ ἄκομψος ἀξιωματικός, διὰ νὰ παραγγείλῃ μίαν στολήν. Ὁ ράπτης τοῦ παίρνει μέτρα, ὁ δὲ μικρὸς Θεμιστοκλῆς ἢ Δουδοβίκος Κορμᾶς, υἱὸς τοῦ ράπτου, σημειώνει εἰς τὸ βιβλίον τοὺς ἀριθμούς. Ὅταν δὲ εἰς τὸ τέλος ὁ Ποθητὸς Κορμᾶς ἠρώτησε τὸν ἄγνωστον πελάτην του πῶς ὀνομάζεται, αὐτὸς ἀπεκρίθη ὑπερηφάνως: Στρατηγὸς Ναπολέων Βοναπάρτης.*

— Γράφε, μικρέ, εἶπε τότε ὁ ράπτης πρὸς τὸν υἱόν του. Καὶ ὁ μικρὸς ἐσυλλάβισε:

—Β...ο...λ...

—Ὄχι λ.., ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ ἀξιωματικός· καὶ τρέξας πρὸς τὸν Θεμιστοκλέα, ἥρπασεν ἀπὸ τὰ χέρια του τὸ μολύβι, διὰ νὰ γράψῃ ὁ ἴδιος εἰς τὸ βιβλίον τοῦ ράπτου τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ἄγνωστον ἀκόμη καὶ ἀλλόκοτον, τὸ ὁποῖον ἅμως θὰ εὑρίσκετο μετ' ὀλίγον εἰς ὅλα τὰ στόματα. Ὁ Κορμᾶς ἐν τῷ μεταξύ, θυμωμένος διὰ τὴν ἀγραμματοσύνην τοῦ υἱοῦ του, τὸν ἐφιλοδώρησε μ' ἕνα σφάλιαρον.

—Βλάκα! τοῦ ἐφώναξεν· ἀκόμα δὲν ἔμαθες νὰ γράφῃς; Καὶ ὅμως ζοῦμε σὲ μιὰ ἐποχή, ποὺ τὰ παιδιὰ τοῦ λαοῦ πρέπει νὰ μαθαίνουν πολὺ περισσότερα γράμματα ἀπὸ ἄλλοτε. Δὲν εἶσαι τῆς γνώμης, στρατηγέ; προσέθεσε στραφεὶς πρὸς τὸν πελάτην.

—Μὰ τὴν ἀλήθεια, ὄχι! ἀπεκρίθη σταθερῶς ὁ Βοναπάρτης· λάμε τὸν υἱόν σου στρατιώτην (*) ἡ πατρὶς ἔχει μεγαλητέραν ἀνάγκην ἀπὸ στρατιώτας παρὰ ἀπὸ σοφούς... Ἀντίο, μικρέ!

Καὶ ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ ραφεῖον, ἀφοῦ ἀτράβηξε φιλικῶς τὸ αὐτὶ τοῦ μικροῦ Θεμιστοκλέους, ὁ ὁποῖος ἔκλαιεν ἀπαρηγόρητος. Καὶ οὔτε ἀπήντησε διόλου εἰς τὸν εὐμενῆ ἀποχαιρετισμὸν τοῦ ἀξιωματικοῦ, τὸν ὁποῖον δὲν ἐχώνευε διόλου, διότι ἐνόμιζεν ὅτι τοῦ εἶχε κάμῃ ἕνα σωρὸ κακά. Καὶ 1ον. Τὸν ἔκαμε νὰ χάσῃ τὸ ὡραῖον παιγνίδι του μὲ τὴν μικρὰν φίλην του Λευκοθέαν.

2ον. Εἶχεν ἕνα ὄνομα, ποὺ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸ γράψῃ.

3ον. Ἔγινεν αἰτία νὰ φάγῃ ἕνα σφάλιαρον ἀπὸ τὸν πατέρα του.

4ον. Τοῦ ἐτράβηξε τὸ αὐτὶ καὶ τὸν ἔκαμε νὰ πονέσῃ.

Καθόλου, μὰ καθόλου δὲν ἐσυμπαθοῦσεν ὁ κ. Θεμιστοκλῆς αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον! Διὰ τοῦτο εὑρέθη συμφωνότατος μὲ τὴν γνώμην τοῦ πατέρα του, ὅταν ὁ ράπτης, ἐπιστρέψας εἰς τὴν θέσιν του ἀπέξω ἀπὸ τὸ ραφεῖόν του, εἶπε πρὸς τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία τῷ ἐζητοῦσε πληροφορίας περὶ τοῦ πελάτου:

— Δὲν εἶνε τίποτα ἀπὸ δαῦτον!... ἕνας κοντοπίθαρος στρατηγός, ποὺ ὀνομάζεται Ναπολέων Βοναπάρτης καὶ ποὺ ἔχει τὸν ἕνα ὦμο χαμηλότερον ἀπὸ τὸν ἄλλον.

— Μπᾶ, μπᾶ! ἔκαμεν ἡ ἀγαθὴ κυρία Κορμᾶ, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ συλλογίζεται ἄλλο πρᾶγμα.

Ὁ ράπτης ἐν τῷ μεταξὺ ἀνέλαβε τὴν ἐφημερίδα του, μουρμουρίζων:

— Δὲ βαρυέσαι! ὅλοι αὐτοὶ οἱ γαλονάδες, ἐπειδὴ ἔχουν καινούργια πιπιὰ καὶ χρυσάφι στὰ μανίκια, φαντάζονται πῶς εἶνε ἀνώτεροι ἀπὸ τὸ λαό. Ἀριστοκράτες σὰ νὰ λέμε καὶ αὐτοί, ποὺ κανεὶς δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἐμπιστεύεται.

—Ἔχεις δίκιο, ἀπεκρίθη ἡ κυρία Κορμᾶ πάντοτε συμβιβαστική· ἀλλὰ εἶνε ἡ ὥρα τῆς σούπας.

Ὅλη ἡ οἰκογένεια εἰσῆλθε τότε εἰς τὸ μαγαζί, διὰ νὰ γευματίσῃ, χωρὶς νὰ συλλο-

«Κύτταξε τὸν ἄνθρωπο ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα σου!...»

(*) Ἴδε τὴν εἰκόνα τοῦ προηγ. φύλλου σελ. 2.

γίζεται πλέον τὸν κοντοπίθαρον στρατηγὸν μὲ τὸ ἀλλόκοτον ὄνομα καὶ τοὺς ἀνίσους ὤμους.

Μόνον ὁ μικρὸς Θεμιστοκλῆς τοῦ κρατοῦσε κάκια...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Ο ΕΧΘΡΟΣ ΤΟΥ ΒΟΝΑΠΑΡΤΟΥ

Μετ' ὀλίγας ἑβδομάδας, τὴν 13 τοῦ Τρυγητοῦ (5 Ὀκτωβρίου) περὶ τὴν ἐνάτην τῆς ἑσπέρας, ἡ συνοικία τοῦ ἁγίου Ρόκκου ἀνεστατώθη ἀπὸ πυροβολισμούς. Ἄνθρωποι ἔτρεχαν εἰς τὸν δρόμον κράζοντες: Σηκωθῆτε! κτυποῦνται ἀπέξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησιά!

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο ὁ γηραιὸς ἐπαναστάτης Κορμᾶς ὥρμησεν εἰς τὸ τουφέκι του, τὸ ὁποῖον ἀπὸ τὴν 10η Αὐγούστου τὸ εἶχε πάντοτε πρόχειρον εἰς μίαν ἄκραν τοῦ μαγαζιοῦ του, τὸ ἄρπαξε καὶ ἐβγῆκε εἰς τὸν δρόμον, καλῶν τοὺς γείτονας εἰς τὰ ὅπλα.

— Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγώ! ἐφώναζεν· εἶνε αὐτοὶ οἱ καταραμένοι οἱ βασιλικοὶ ποῦ προσπαθοῦν νὰ μᾶς κλέψουν τὴν Ἐπανάστασί μας!

Καὶ ἤρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ὅθεν ἠκούοντο οἱ πυροβολισμοί.

Τί συνέβαινε; Κάτι τι ἐκ πρώτης ὄψεως ἀσήμαντον, σχετικῶς μὲ τὰ συμβάντα, τὰ ὁποῖα εἶχαν ἀναστατώσει πρὸ ὀλίγου τὴν Γαλλίαν. Τὸ ἀσήμαντον ὅμως αὐτὸ ἐπρόκειτο νὰ εἰσαγάγῃ εἰς νέαν ὁδὸν τὴν πολιτικὴν τῆς χώρας.

Ἡ Συμβατικὴ Συνέλευσις εἶχε περατώσῃ τὸ ἔργον της, τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ Σύνταγμα τοῦ ἔτους Γ'. Ἀπερχομένη ὅμως ἐψήφισεν, ὅτι τὰ δύο τρίτα τῶν μελῶν της θὰ ἐξηκολούθουν νὰ εἶνε βουλευταί. Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ ἐπροκάλεσε στάσιν εἰς τὸ Παρίσι, ὁ δὲ Μπαρράς, ὁ ἐπιφορτισθεὶς τὴν ἐπαναφορὰν τῆς τάξεως, εἶχεν ἀναθέσῃ εἰς τὸν στρατηγὸν Βονακπάρτην τὸ ἀστυνομικὸν τοῦτο ἔργον.

Ἐνῷ ὁ πατέρας του ἔτρεχεν εἰς τὴν μάχην, ὁ μικρὸς Θεμιστοκλῆς ἔσπευσε νὰ φορέσῃ τὴν βλούζαν του καὶ τὸ παντελόνι του καὶ νὰ καταβῇ εἰς τὸν δρόμον, διότι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην αἱ στάσεις ἦσαν ἡ προσφιλὴς διασκέδασις τῶν μικρῶν Παρισινῶν. Χωρὶς νὰ ἀκούσῃ τὴν μητέρα του, ἡ ὁποία τὸν ἐφώναζε, — καὶ συνήθως τὴν παρήκουε, διότι ἡ καλὴ μαμμὰ εἶχε μεγάλην ἀδυναμίαν διὰ τὸν μοναχογυιόν της, — ὁ Θεμιστοκλῆς ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ μαγαζὶ καὶ ἔτρεξε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ γειτονικόν.

—Ἂν ἡ Λευκοθέα, ἐσυλλογίζετο, θελήσῃ νὰ ἔλθῃ μαζί μου, θὰ διασκεδάσωμε οἱ δύο μας θαυμάσια, τρέχωντας ἀποπίσω ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες καὶ βλέπωντας τὰ σπίτια ποῦ θὰ καίωνται.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐχάρη πολὺ ὅταν εἶδεν, ὅτι ἡ θύρα τοῦ γειτονικοῦ ὀπωροπωλείου ἦτο ἀνοικτή. Οἱ γονεῖς τῆς Λευκοθέας συνωμίλουν εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου μὲ ἄλλους ἐμπόρους τῆς συνοικίας. Ὁ μικρὸς ἐπῆρε τότε ἀπὸ μίαν κάσσαν, εὑρισκομένην παρὰ τὴν θύραν τοῦ ὀπωροπωλείου, ἕνα πελώριον κουνουπίδι καὶ τὸ ἀσφενδόνισεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον τῆς Λευκοθέας. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον εἰδοποιοῦσε τὴν φίλην του περὶ τῆς παρουσίας του. Ἀμέσως ἡ μικρὰ ἐβγῆκεν εἰς τὸν ἐξώστην μισοντυμένη.

—Ἀ! ἐσύ 'σαι, Θέμη; εἶπε.

—Ναί, ἐγώ... κατέβα γρήγορα!

—Γιατί; ... νύκτα ὥρα;

—Μὰ ἔλα, σοῦ λέγω! θὰ διασκεδάσωμε πολύ!

— Καλά, ἔρχομαι.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, οἱ δύο φίλοι, κρατούμενοι ἀπὸ τὰ χέρια, ἔτρεχαν πρὸς τὴν ὁδὸν Ἁγίου Ὀνωρίου, ἡ ὁποία ἐλέγετο τότε ἁπλῶς ὁδὸς Ὀνωρίου, διότι ὡς γνωστὸν ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις εἶχε καταργήσῃ καὶ τοὺς Ἁγίους! Ἀλλ' εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δρόμου συνήντησαν μίαν ζώνην ἀπὸ στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀναχαίτισαν.

— Δὲν περνοῦν ἀπὸ δῶ παιδιά! τοὺς εἶπεν ἕνας γέρος λοχίας. Πηγαίνετε νὰ κοιμηθῆτε! Εἶνε ἀσφαλέστερο παρὰ νὰ γυρίζετε τέτοιες ὧρες στοὺς δρόμους.

Εἰς ἐπικύρωσιν τῶν φρονίμων λόγων τοῦ στρατιώτου, ἀντήχησεν ἔξαφνα ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ τηλεβόλου, τὸ ὁποῖον ἐκρότει ἐκεῖ πλησίον, ὀπίσω ἀπὸ τὴν μάζαν τῶν οἰκιῶν, ἡ ὁποία σχηματίζει τὴν γωνίαν τῶν ὁδῶν Ἁγίου Ρόκκου καὶ Παλαὶ-Ροαγιάλ.

Ὁ Βοναπάρτης, ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἦτο ἀξιωματικὸς τοῦ πυροβολικοῦ, εἶχε βάλῃ εἰς ἐνέργειαν τὰ κανόνια, τὰ ὁποῖα ἔφερε κατὰ διαταγήν του ὁ ταγματάρχης Μυρὰτ ἀπὸ τὸ πάρκον τῶν Ἄμμων.

Μὲ τὴν πρώτη κανονιά, οἱ στασιασταὶ ποῦ ἦσαν συνηθροισμένοι εἰς τὰς βαθμίδας τῆς ἐκκλησίας, ἀπεδεκατίσθησαν. Ἀντήχησαν ἀπαίσιαι κραυγαί, τὰς ὁποίας διεδέχθη σιωπὴ θανάτου. Τὰ παιδιά, τρομάξαντα, ἐγύρισαν ὀπίσω. Ὅσον καὶ ἂν εἶνε παιδὶς συνειθισμένος εἰς τὰς στάσεις, τὰς ταραχάς, τοὺς πυροβολισμούς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὴ φοβηθῇ ὀλίγον ἀκούων ἀπὸ τόσον κοντὰ τὸ κανόνι, ἔστω καὶ ἂν εἶνε παιδὶ ἀγνοοῦν ἀκόμη τὸν κίνδυνον.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἔλεγε καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν Λευκοθέαν:

— Φθάνει νὰ μὴν πάθῃ τίποτε ὁ μπαμπᾶς!

Ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ ραφεῖον, δὲν ηὗραν κανένα. Ἡ κυρία Κορμᾶ, ἀνησυχήσασα καὶ αὐτή, εἶχε φύγῃ, διὰ νὰ μάθῃ τὰ συμβαίνοντα, μὲ τὰς ἄλλας γυναῖκας τῆς γειτονειᾶς.

Μένα ἐκεῖ τὰ παιδιά, ἀνέκτησαν γρήγορα τὴν εὐθυμίαν των. Δὲν ἠκούετο πλέον τίποτε. Ἔπρεπε νὰ ἐπωφεληθοῦν αὐτὴν τὴν ὥραν, ποῦ ὅλοι οἱ μεγάλοι ἔλειπαν, διὰ νὰ φλυαρήσουν μὲ τὴν ἡσυχίαν των.

Ἡ Λευκοθέα διηγεῖτο εἰς τὸν φίλον της ὅτι ἦτο πολὺ εὐχαριστημένη, διότι πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ μπαμπᾶς τῆς εἶχεν ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ τῆς ἐπέτρεπε νὰκολουθήσῃ τὴν κλίσιν της. Ἡ Λευκοθέα ἤθελε καὶ καλὰ νὰ γίνῃ χορεύτρια. Ἀφοῦ εἶχον ἀντισταθῇ πολὺν καιρὸν εἰς τὴν παράξενην αὐτὴν κλίσιν τῆς κόρης των, οἱ γονεῖς ἐσκέφθησαν ἐπιτέλους ὅτι τὸ ἐπάγγελμα τῆς χορευτρίας δὲν ἦτο πολὺ κατώτερον ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμα τῆς ὀπωροπώλιδος, καὶ ἀπεφάσισαν νὰ ὁδηγήσουν τὴν μικρὰν εἰς τὴν χορευτικὴν σχολὴν τοῦ κ. Δεπρεὼ καὶ νὰ ζητήσουν τὴν γνώμην του.

Ὁ χοροδιδάσκαλος, ἀφοῦ ἐξήτασε μὲ προσοχὴν τὴν Λευκοθέαν, ἐδήλωσεν ὅτι εὐχαρίστως τὴν ἔπαιρνε μαθήτριαν.

— Φαντάζεσαι λοιπόν, ἔλεγεν ἡ μικρὰ πρὸς τὸν φίλον της, πόσον εἶμαι εὐχαριστημένη! Εἴμαστε ἑνδεκα μόνον μαθήτριες στὴν τάξι... Ὅταν θὰ ξανανοίξουν τὰ θέατρα, καὶ αὐτὸ δὲν θὰργήσῃ βέβαια, ὁ κ. Δεπρεὼ μᾶς εἶπε πῶς θὰ μᾶς παρουσιάσῃ στὴν Ὄπερα.

— Στὴν Ὄπερα! ἀνέκραξεν ἔκθαμβος ὁ Θεμιστοκλῆς· θὰ μπῆς λοιπὸν στὴν Ὄπερα;

— Χωρὶς ἄλλο, ἀπεκρίθη ἡ Λευκοθέα. Θὰ εἶμαι μιὰ ὡραία μπαλαρίνα μὲ πτερὰ στὴ ράχη καὶ μὲ κοντὸ φουστανάκι ἀπὸ ἄσπρο τοῦλι, σὰν ἐκεῖνες ποῦ ἔχαμε ἰδῇ πέρσυ, στὲς ἑορτὲς τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ἐνῷ τὸ τηλεβόλον ἐξηκολούθει νὰ κροτῇ, τὰ δύο παιδιὰ ἀντήλλασσαν τὰ ὄνειρά των περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἡ Λευκοθέα θὰ ἐγίνετο περίφημη χορεύτρια· καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπίσης θὰ ἐγίνετο καλλιτέχνης, τί ἀκριβῶς δὲν ἠξευρεν ἀπόμη, ἐξάπαντος ὅμως θὰ ἐγίνετο καλλιτέχνης καὶ θὰ ἔμενε πάντοτε μαζὶ μὲ τὴν Λευκοθέα.

— Μπράβο! ἀνέκραξεν ἡ μικρὰ κόρη χειροκροτοῦσα· καὶ ἅμα μεγαλώσουμε, θὰ παντρευθοῦμε μαζί!

Ἀφοῦ ἀντήλλαξαν τὰς ἀφελεῖς αὐτὰς ὑποσχέσεις, ἡ Λευκοθέα ἠθέλησε νὰ δώσῃ εἰς τὸν μέλλοντα σύζυγόν της δεῖγμα τῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη ἀποκτήσῃ, ἀκολουθοῦσα ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα τὰ μαθήματα τοῦ διασήμου κ. Δεπρεώ. Ἐστάθη εἰς τὸ μέσον τοῦ μαγαζιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐφωτίζετο ἀτελῶς ἀπὸ ἕνα κερί, καιόμενον μὲ πολὺν καπνὸν ἐπάνω εἰς τὴν πάγκαν, ἀνάμεσα εἰς δύο τόπια τσόχας· καὶ ἐκεῖ, κρατοῦσα ἐπιχαρίτως τὸ φουστανάκι της διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου, μὲ τὸν μικρὸν δακτυλον εἰς τὸν ἀέρα, ἔκαμε μερικὰ βήματα γκαβότας, τοῦ ὡραίου αὐτοῦ χοροῦ, ὁ ὁποῖος συνειδίζετο ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ «Τυράννου», καὶ, καθὼς ἔλεγεν ὁ κ. Δεπρεώ, θὰ ἐγίνετο πάλιν τῆς μόδας.

Ὁ Θεμιστοκλῆς ἐθαύμαζε λέγων:

— Ὡρισμένως εἶνε πολὺ ὡραιότερος χορὸς ἀπὸ τὴν Καρμανιόλα καὶ τὴν Φρικασσέ.

Κατόπιν ἡ μαθητευομένη χορεύτρια ἠθέλησε νὰ διδάξῃ εἰς τὸν φίλον της τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς τέχνης, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε. Διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ὁ Θεμιστοκλῆς, εὐπειθὴς εἰς τὰς ὁδηγίας της, ἐσάθη ἴσιος, ἐτέντωσε τὸ ἀριστερὸν πόδι καὶ προσεπάθησε νὰ μιμηθῇ τὰς κομψὰς ὑποκλίσεις ποῦ τοῦ ἔδειχνεν ἡ Λευκοθέα. Μετ' ὀλίγον αὐτὴ κατευθυσιάσθη μὲ τὸν μαθητήν της.

— Ξεύρεις, τῷ ἔλεγε, ἔχεις κλίσι! μοῦ φαίνεται ὅτι θὰ μποροῦσες νὰ γίνῃς καὶ σὺ χορευτής.

— Λοιπόν, θὰ γίνω! ἀπεκρίθη ὁ μικρός, περιχαρὴς ποῦ τῷ ἀνεκάλυπταν μίαν κλίσιν.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ

Ἀγαπητοί μου,

ΝΑ βράδυ, τὴν περασμένην ἑβδομάδα, ὁ συνάδελφός μου κ. Τσοκόπουλος μ' ἐπροσκάλεσε εἰς τὸ σπίτι του διὰ νὰ κούσω μίαν ὀρχήστραν ἀπὸ παιδάκια. Ἐπῆγα μὲ πολλὴν περιέργειαν, διότι μία ὀρχήστρα ἀπὸ παιδάκια καὶ μάλιστα ἑλληνόπουλα, δὲν εἶνε πρᾶγμα συνειθισμένον, εἶδα δ' ἐκεῖ ἕνα θέαμα, τὸ ὁποῖον σᾶς βεβαιῶ ὅτι δὲν θὰ λησμονήσω εὔκολα!..

Τὰ παιδάκια ποῦ ἀποτελοῦσαν τὴν μικροσκοπικὴν ὀρχήσαν, ἦσαν τέσσαρα ἀδελφάκια. Ἠμποροῦσε κανεὶς νὰ τὰ ἐννοήσῃ ἀπὸ τὴν ὁμοιομορφὴ φορεσιά των —καφὲ βλούζαν, ἄσπρην τραχηλιὰν καὶ κόκκινον λαιμοδέτην,—καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα τῶν παιδικῶν των φυσιογνωμιῶν. Τὸ μεγαλήτερον ἦτο δώδεκα ἐτῶν καὶ τὸ μικρότερον ἑπτά. Ἔξυπνα παιδάκια, εὔμορφα, συμπαθητικώτατα καὶ τὰ τέσσαρα. Τὸ ἕνα ἔπαιζε βιολοντσέλο, τὰ δύο ἄλλα βιολί, καὶ τὸ τέταρτον πίφερο. Ἄ, ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε τὸ πιφεράκι τοῦ προτελευταίου καὶ προπάντων τὸ βιολάκι, ἕνα τόσο δὰ μικροὐτσικο βιολάκι, τοῦ τελευταίου! Ἀλλὰ ἔπρεπε νὰ ἐβλέπατε καὶ τὴν σοβαρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν ἔπαιζαν οἱ λιλιπούτειοι αὐτοὶ μουσικοί! Ἐνόμιζαν ὅτι κάτι ἔκαμναν— καὶ πραγματικῶς, ὅπως θὰ ἰδοῦμε, ἔκαμναν κάτι τί... Καὶ ἦσαν τόσον χαριτωμένα εἰς τὴν προσπάθειάν των, εἰς τὸν ζῆλόν των, εἰς τὴν μεγάλην των προσοχήν, καὶ ἀκόμη εἰς τὸ μεγάλο των καμάρι, ὥστε σοῦ ἤρχετο νὰ διακόψῃς τὸ κοντόερτο, νὰ τὰγκαλιάσῃς καὶ νὰ τὰ γεμίσῃς φιλιά.

Ἐβοηθοῦντο καὶ ἀπὸ ἄλλα δύο ἢ τρία, νομίζω, παιδάκια, ποῦ ἔπαιζαν καὶ αὐτὰ βιολοντσέλο καὶ βιολί. Ἡ μικροσκοπικὴ ὀρχήστρα ἦτο πλήρης καὶ ἀρκετὰ καλὰ ἔπαιξε μερικὰ πο-πουρὶ ἀπὸ ἰταλικὲς ὄπερες. Θὰ δώσῃ τὴν συναυλίαν της εἰς τὸ Δημοτικὸν Θέατρον τὴν ἐρχομένην Κυριακήν. Θὰ βοηθηθῇ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸν κ. Ξανθόπουλον, καὶ ἀπὸ μίαν νεαρὰν μανδολινίστριαν, καὶ ἀπὸ ἄλλους ἀκόμη μουσικοὺς ἢ ἀοιδούς. Ἀλλὰ προπάντων θὰ βοηθηθῇ ἀπὸ τὸ κοινόν. Δηλαδὴ πρέπει νὰ βοηθηθῇ. Ὅλοι μας χρεωστοῦμεν νὰ ὑποστηρίξωμεν τὰ καλὰ αὐτὰ παιδάκια, τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια, ποῦ σᾶς περιέγραψα. Διότι ξεύρετε τί κάμνουν; Θὰ σᾶς τὸ εἴπω ἀμέσως: Βοηθοῦν τὸν πατέρα των.

Μίαν φορὰν ὁ πατέρας των, γνωστότατος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, ἦτο πλούσιος. Τὰνέτρεφεν ὅπως οἱ πλούσιοι ἀνατρέφουν τὰ παιδιά των. Τὰ ἔστελλεν εἰς τὸ σχολεῖον, τοὺς ἐμάνθανεν ὄργανα, ἐξώδευε διὰ νὰ τὰ κάμῃ ἀνθρώπους. Σήμερον ὅμως ὁ πατέρας των δὲν εἶνε πλέον πλούσιος. Ἀπὸ μίαν κακοτυχίαν, ἔχασε τὴν περιουσίαν του, ἔκλεισε τὸ ἐμπορικόν του. Δὲν ἔχει πλέον τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἀνατροφὴν τῶν παιδιῶν του ὅπως ἤθελεν, ἴσως νὰ τὸν στενοχωροῦν καὶ αὐτὰ τὰ ἀπολύτως ἀναγκαῖα ἔξοδα τῆς οἰκογενείας. Καὶ τὰ παιδιὰ τοῦ ἀπεφάσισαν νὰ τὸν βοηθήσουν, νὰ τὸν ἀνακουφίσουν. Νὰ χρησιμοποιήσουν ἀπὸ τώρα τὰς μουσικάς των γνώσεις, ποῦ μὲ τὰ ἔξοδα ἐκείνου ἀπέκτησαν, νὰ δώσουν μίαν συναυλίαν, καὶ τὸ προϊὸν αὐτῆς τῆς συναυλίας, τοῦ πρώτου των κόπου, τῆς πρώτης των ἐργασίας, νὰ τὸ παραδώσουν εἰς τὸν πατέρα των.

Ἐννοεῖτε τώρα ὅλην των τὴν πρόωρον σοβαρότητα, καὶ ὅλον των τὸν ζῆλον καὶ ἀκόμη ὅλον των τὸ καμάρι; Ἄ, ναί, ἔχουν δίκαιον νὰ καμαρώνουν τὰ καλὰ παιδάκια! Κάμνουν κάτι ὡραῖον, καὶ εὐγενές, καὶ πολύ, μὰ πολὺ συγκινητικόν: Μὲ τὰς μικράς των δυνάμεις, προσπαθοῦν νὰποδώσουν ἀπὸ τώρα τὰ τροφεῖα εἰς τοὺς γονεῖς. Δὲν ἀξίζει λοιπὸν νὰγαπηθοῦν, νὰ ὑποστηριχθοῦν καὶ νὰ βοηθηθοῦν ἀπὸ ὅλους μας τὰ τέσσαρα ἀδελφάκια;

Θὰ τὰ ὑποστηρίξετε καὶ σεῖς καὶ θὰ κάμετε μίαν ἐπίσης εὐγενῆ πρᾶξιν, ἂν ἠμπορέσετε νὰ ὑπάγετε αὔριον εἰς τὴν ἀπογευματινὴν Συναυλίαν τοῦ Δημοτικοῦ. Ἡ μικροσκοπικὴ ὀρχήστρα θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, θὰ σᾶς διασκεδάσῃ. Εἶνε πάντα περίεργον κ' εὐχάριστον νὰ βλέπῃ κανεὶς τόσον μικρὰ παιδάκια νὰ παίζουν σὰν μεγάλοι... Ἀλλ' ἡ εὐχαριστησίς σας θὰ εἶνε βέβαια ζωηροτέρα, ὅταν θὰ συλλογίζεσθε ὅτι προσθέσατε τὸ ἀντίτιμον τοῦ εἰσιτηρίου σας εἰς τὸ προϊὸν τῆς συναυλίας, τὸ προωρισμένον νὰ δοθῇ ἀπὸ φιλόστοργα κ' εὐγνώμονα παιδιὰ εἰς ἕνα καλὸν πατέρα, ἄλλοτε πλούσιον καὶ σήμερον πτωχόν...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΑ

Γλυκειὰ ἡμέρα σήμερα
σὰν νάνε καλοκαίρι·
τὸ μονοπάτι ἂς πάρωμε
πιασμένοι ἀπὸ τὸ χέρι
καὶ στὸ βουνὸ
τὸ κοντινὸ
ἐκεῖνο θὰ μᾶς φέρῃ.

Ὁ Ἥλιος μόλις ἔλαμψε
μᾶς φέγγει, μᾶς θερμαίνει
κ' ἡ ἔξοχὴ μὲ τ' ἄνθη της
νὰ πάμε περιμένει.
Τί καθαρὸς
ὁ οὐρανὸς
κ' ἡ πλάσι μυρωμένη!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΩΡΑΪΤΗΣ

ΚΑΡΡ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

[Τὸ διήγημα τοῦτο εἶνε ἔργον τῆς κυρίας *Σέλμας Λαγκερλέφ*, τῆς μεγάλης Σουηδῆς διηγηματογράφου, εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη πέρσυ τὸ φιλολογικὸν βραβεῖον Νόμπελ ἐκ 250,000 φράγκων. Ἔκτοτε ἡ κυρία Σέλμα Λαγκερλέφ, δημοφιλὴς μόνον εἰς τὴν πατρίδα της, ἤρχισε νὰ μεταφράζεται εἰς ὅλας τὰς γλώσσας τοῦ πολιτισμένου κόσμου.—Σ.τ.Δ.]

Ἕνας ἐργοστασιάρχης ποῦ κατοικοῦσεν εἰς τὸ Κελμάρντεν, ἤθελε νὰ ξεφορτωθῇ ἕνα ἀπὸ τοὺς κυνηγετικούς του σκύλους. Ἐκάλεσε λοιπὸν τὸν ἐπιστάτην του, εἶπεν ὅτι τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ κρατήσῃ πλέον αὐτὸ τὸ ζῷον, διότι κανεὶς δὲν ἠμποροῦσε νὰ τὸ ξεσυνειθήσῃ νὰ κυνηγᾷ ὅλα τὰ πρόβατα καὶ ὅλες τὲς ὄρνιθες ποῦ ἀπαντοῦσε, καὶ παρεκάλεσε τὸν ἄνθρωπον νὰ ὁδηγήσῃ τὸν σκύλον εἰς τὸ δάσος καὶ νὰ τοῦ τραβήξῃ μιὰ τουφεκιά.

Ὁ ἐπιστάτης ἔδεσε μ' ἕνα λουρὶ τὸ δυστυχισμένον ζῷον, διὰ νὰ τὸ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ μέρος τοῦ δάσους ὅπου εἶχαν τουφεκισθῇ καὶ ταφῇ ὅλοι οἱ σκύλοι ὅσοι δὲν ἐχρησίμευαν εἰς τὸν κύριόν των. Ὁ ἐπιστάτης δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος, ἐχαίρετο ὅμως ποῦ ἐπρόκειτο νὰ σκοτώσῃ ἕνα σκύλον. Ἤξευρεν ὅτι τὸ ζῷον ἐκεῖνο δὲν ἐκυνηγοῦσε μόνον πρόβατα καὶ ὄρνιθες, ἀλλ' ὅτι πολὺ συχνὰ ἀλευρογύριζε

τὰ δάση καὶ ἐτσάκωνε πότε λαγοὺς καὶ πότε ξυλόκοτες.

Ὁ σκύλος ἦτο μικρόσωμος καὶ μαῦρος, μὲ τὸ στῆθος καὶ τὰ ἐμπροσθινὰ ποδάρια πυρρόχροα. Ὠνομάζετο Κὰρρ καὶ ἦτο τόσον ἔξυπνος, ὥστε ἐννοοῦσεν ὅ,τι ἔλεγαν οἱ ἄνθρωποι. Ὅταν ὁ ἐπιστάτης τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ δάσος, ἐκεῖνος ἐμάντευσεν ἀμέσως τί τὸν ἐπερίμενεν. Ἀλλ' ἂν τὸν ἔπελεπε κανείς, δὲν θὰ τὸ ἐννοοῦσεν. Οὔτε τὸ κεφάλι ἔβαλε κάτω οὔτε τὴν οὐρὰν καὶ ἐφαίνετο ἥσυχος ὅπως πάντα.

«Ἐτέντωσε τὸν λαιμόν...» (Σελ. 16, στ. β'.)

Ἀκριβῶς ἐπειδὴ ἐπερνοῦσαν ἀπὸ τὸ δάσος, ὁ σκύλος ἐπρόσεχε νὰ μὴ φανερώσῃ καμμίαν ἀνησυχίαν. Τὸ δάσος αὐτό, ἀπέραντον ἐτριγύριζεν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τὸ παλαιὸν ἐργοστάσιον μὲ τὸν πύργον, καὶ ἦτο φημισμένον εἰς ἀνθρώπους συγχρόνως καὶ εἰς ζῷα, διότι, ἐπὶ αἰῶνας, οἱ ἰδιοκτῆται τὸ ἐσέβοντο τόσον πολύ, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας ἐτολμοῦσαν νὰ τοῦ κόπτουν μερικὰ δένδρα διὰ νὰ ζεσταίνωνται. Ποτὲ δὲν εἶχαν τὸ θάρρος νὰ τὸ περιορίσουν καὶ νὰ τὸ κυβερνήσουν. Ἐκυβερνᾶτο μόνον του ὅπως ἤθελε. Δάσος ποῦ ἔχαιρε τόσην ἀσφάλειαν, δὲν ἠμποροῦσε παρὰ νὰ γίνῃ προσφιλὴς κατοικία εἰς τὰ ζῷα τῶν δασῶν, καὶ πραγματικῶς, εὑρίσκοντο ἐκεῖ μέσα ἀφθονώτατα. Τὸ ἔλεγαν μεταξύ των «Δάσος τῆς Εἰρήνης» καὶ ἦτο ἓν ἀπὸ τὰ καλλίτερα καταφύγια ποῦ εἶχαν εἰς ὅλην τὴν χώραν.

Ἐνῷ ὁ σκύλος ἀκολουθοῦσε τὸν ἐπιστάτην μέσα εἰς τὸ δάσος, ἐσυλλογίζετο ὅτι ὑπῆρξε φόβος καὶ τρόμος διὰ τὰ μικρὰ ζῷα ποῦ κατοικοῦσαν ἐκεῖ. «Ἐ καὶ νὰ ἤξευραν τώρα, Κὰρρ, τί σὲ περιμένει, πόσον χαρούμενα θὰ ἦταν στὲς μονλίς τους!» εἶπε μέσα του. Συγχρόνως ἐκούνησε τὴν οὐρὰν κ' ἐγαύγισε φαιδρῶς, διότι κανεὶς δὲν ἔπρεπε νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἦταν τόσον ἀνήσυχος καὶ φοβισμένος.

«Τί εὐχαρίστησι θὰ εἶχεν ἡ ζωή, ἂν δὲν μποροῦσα νὰ κυνηγῶ ὅλ' αὐτὰ τὰ ζωντόβολα; ἐσυλλογίσθη. Ἂς μετανοήσῃ ὁποιος θέλῃ, ἐγὼ ὅμως ὄχι!»

Ἀλλὰ μόλις εἶπεν αὐτὰ τὰ λόγια, μιὰ παράξενη μεταβολὴ ἔγεινε μέσα του. Ἐπέντωσε τὸν λαιμὸν καὶ τὸ κεφάλι ὡς νὰ ἤθελε νὰ οὐρλιάσῃ. Δὲν ἐπερπάτοῦσε πλέον εἰς τὸ πλευρὸν τοῦ ἐπιστάτου, ἀλλὰ ἔμενεν ὀπίσω του. Ἦτο φανερὸν ὅτι ἐσυλλογίζετο κάτι δυσάρεστον.

Ἦσαν ἀρχαὶ θέρους καὶ ἡ ἐλαφίνες εἶχαν γεννήσῃ πρὸ ὀλίγου τὰ μικρά των. Τὴν προηγουμένην ἡμέραν, πρὸς τὸ βράδυ, εἶχε κατορθώσῃ νὰ χωρίσῃ ἀπὸ τὴν μητέρα του ἕνα ἐλαφάκι, ποῦ μόλις ἦτο πέντε ἡμερῶν, καὶ νὰ τὸ κυνηγήσῃ πρὸς ἕνα βάλτον. Ἐξακολούθησε νὰ τὸ κυνηγᾷ κ' ἐκεῖ ἀνάμεσα στοὺς λασπώδεις βώλους, ὄχι διὰ νὰ τὸ πιάσῃ, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὸν τρόμον του. Ἡ ἐλαφίνα ἤξευρεν ὅτι τώρα ποῦ εἶχαν λυώσῃ οἱ πάγοι, ὁ βάλτος δὲν ἦταν τόσον στερεὸς ὥστε νὰ βαστάξῃ ἕνα μεγάλον ζῷον σὰν αὐτήν. Κ' ἐστέκετο ἀκίνητη εἰς τὴν ὄχθην. Ὅταν ὅμως εἶδεν ὅτι ὁ Κὰρρ ἐκυνηγοῦσεν ὁλονὲν μακρύτερα τὸ ἐλαφάκι, ἐρρίψοκινδύνευσε νὰ χωθῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸν βάλτον. Ἔδιωξε τὸν σκύλον, ἐπῆρε τὸ παιδάκι της κ' ἐγύρισε πρὸς τὴν ξηράν. Ἡ ἐλαφίνες εἶνε ἐπιτηδειότερες ἀπὸ ἄλλα ζῷα νὰ περιπατοῦν εἰς ἔδαφος λασπῶδες καὶ δύσβατον, καὶ ἡ μητέρα ἐκείνη μὲ τὸ παιδί της ἐφαίνετο ὅτι θὰ ἔφθανε χωρὶς δυστύχημα εἰς τὴν ξηράν. Ἀλλὰ ὅταν ἦτο πλέον πολὺ κοντὰ εἰς τὴν ὄχθην, ἕνας βῶλος, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπάτησεν, ὑπεχώρησε καὶ ἡ ἐλαφίνα ἐβυθίσθη εἰς τὸ νερόν. Ἐπροσπάθησε νὰ βγῇ, ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε στερεὸν μέρος διὰ νὰ πατήσῃ. Καὶ ὁλονὲν ἐβυθίζετο περισσότερον

Ὁ Κὰρρ ἐκύτταζε κρατῶντας τὴν ἀναπνοή του. Ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ ἐλαφίνα ἦταν πιὰ χαμένη, ἔφυγεν ὅσον γρηγορώτερα ἠμποροῦσε. Ἐσυλλογίζετο ὅλο τὸ ξύλο ποῦ θὰ ἔτρωγεν, ἂν τυχὸν ἀνεκαλύπτετο ὅτι εἶχε σπρώξῃ εἰς τὸν ὄλεθρον μίαν ἐλαφίναν, καὶ ἐφοβήθη τόσον πολύ, ὥστε δὲν ἐτόλμησε νὰ σταματήσῃ παρ' ἀφοῦ ἔφθασεν εἰς τὸν πύργον τοῦ κυρίου του.

Αὐτὸ ἐνθυμεῖτο τώρα ὁ σκύλος καὶ αὐτὸ τοῦ ἐπροξενοῦσε τύψιν ἐντελῶς διαφορετικὴν ἀπὸ τὰ ἄλλα του κακουργήματα, ἐπειδὴ ὁ σκοπός του δὲν ἦτο νὰ σκοτώσῃ τὴν ἐλαφίναν καὶ τὸ ἐλαφάκι, ἀλλὰ χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ τὰ ἔκαμε νὰ χάσουν τὴν ζωήν.

«Μπᾶ! μπορεῖ νὰ ζοῦν ἀκόμη!» ἐσυλλογίσθη ἔξαφνα ὁ σκύλος. «Δὲν εἶχαν πεθάνῃ ὅταν ἔφυγα. Μπορεῖ καὶ νὰ ἐσώθηκαν!»

Τοῦ ἦλθεν ἀκατανίκητη ἐπιθυμία νὰ μάθῃ τί συνέβη ἀκριβῶς, ὅσον εἶχεν ἀκόμη καιρὸν νὰ μανθάνῃ κάτι τί εἰς τὸν κόσμον. Ἐνόησεν ὅτι ὁ ἐπιστάτης δὲν ἐκρατοῦσε πολὺ σφικτὰ τὸ λουρί, ἐτινάχθη ἀποτόμως καὶ πραγματικῶς ἐλευθερώθη. Ἔπειτα ἔτρεξε πρὸς τὸν βάλτον μὲ ὅλην του τὴν χρηγοράδα. Κὰι πρὶν προφθάσῃ ὁ ἐπιστάτης νὰ ἐπωμίσῃ κὰν τὸ τουφέκι του, ὁ σκύλος εἶχε γίνῃ ἄφαντος.

Ὁ ἐπιστάτης δὲν εἶχε νὰ κάμῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ τὸν κυνηγήσῃ. Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸν βάλτον, εἶδεν ὅτι ὁ σκύλος ἐστέκετο ἐπάνω εἰς ἕνα βῶλον, ὀλίγα μέτρα ἀπὸ τὴν ξηράν, καὶ ἐγαύγιζε μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν. Ὁ ἄνθρωπος ἐσκέφθη ὅτι ὤφειλε νὰ ἀνακαλύψῃ τί ἐσήμαινεν αὐτό. Ἄφισε λοιπὸν τὸ τουφέκι του χάμω κ' ἐπροχώρησε μὲ χέρια καὶ μὲ πόδια ἐπάνω εἰς τὸν βάλτον. Ἀλλὰ μόλις ἔκαμεν ὀλίγα βήματα, εἶδε τὴν νεαρὰν ἐλαφίναν εἰς τὸν λάκκον. Κοντά της ἦτο ἕνα ἐλαφάκι. Αὐτὸ ἐζοῦσεν ἀκόμη, ἀλλ' ἦτο τόσον ἐξηντλημένον, ὥστε δὲν ἠμποροῦσε νὰ κινηθῇ. Ὁ Κὰρρ ἐστέκετο κοντὰ εἰς τὸ ἐλαφάκι. Καὶ πότε ἔσκυβε διὰ νὰ τὸ γλείψῃ, πότε ἐσήκωνε τὸ κεφάλι καὶ ἐξεφώνιζε ζητῶν βοήθειαν. Ὁ ἐπιστάτης ἐσήκωσε τὸ ἐλαφάκι καὶ τὸ ἔβγαλεν εἰς τὴν ξηράν. Ὅταν ὁ σκύλος ἐνόησεν ὅτι τὸ ἐλαφάκι θὰ ἐσώζετο, ἔκαμε σὰν τρελλὸς ἀπὸ χαρά. Περιεκύκλωσε μὲ σκιρτήματα τὸν ἐπιστάτην, τοῦ ἔγλειψε τὰ χέρια καὶ ἐγαύγισε δυνατά.

«Ὁ Κὰρρ ἐγαύγιζε...» (Σελ. 16, στ. γ'.)

Ὁ ἐπιστάτης ἐκουβάλησε τὸ ἐλαφάκι στὸ σπίτι του καὶ τὸ ἔκλεισεν εἰς τὸν σταῦλον. Ἔπειτα ἐχρειάσθη νὰ ζητήσῃ βοηθὸν διὰ νὰ βγάλῃ καὶ τὴν ἐλαφίναν ἀπὸ τὸν λάκκον. Ἀφοῦ ἔγειναν αὐτὰ ὅλα, ἐνθυμήθη ὅτι ἔπρεπε νὰ σκοτώσῃ τὸν σκύλον. Ἔκραξε τὸν Κὰρρ, ποῦ εἰς ὅλον τὸ διάστημα τὸν ἀκολουθοῦσε, τὸν ἔδεσε κ' ἐξεκίνησε πάλιν μαζί του διὰ τὸ δάσος.

Εἰς τὴν ἀρχήν, ὁ ἐπιστάτης ἐπροχώρησε κατὰ τὸ νεκροταφεῖον τῶν σκύλων· ἐκεῖ ποῦ ἐπήγαινεν ὅμως, τοῦ ἦλθαν, φαίνεται, ἄλλαι σκέψεις· ἐγύρισε κ' ἐπροχώρησε κατὰ τὸν πύργον.

Ὡς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ Κὰρρ τὸν ἀκολουθοῦσεν ἥσυχα· ἀλλ' ὅταν εἶδεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος τὸν ἐγύριζεν εἰς τὴν παλαιάν του κατοικίαν, ἀνησύχησεν... Ὁ ἐπιστάτης θὰ ἐνόησε βέβαια ὅτι αὐτὸς εἶχε σκοτώσῃ τὴν ἐλαφίναν, καὶ πρὶν τὸν τουφεκίσῃ, τὸν ἐπήγαινεν εἰς τὸν πύργον διὰ νὰ τὸν ξυλοφορτώσῃ.

Τὸ ξύλον τὸ ἐθεωροῦσε χειρότερον ἀπ' ὅλα, καὶ ἐμπρὸς εἰς αὐτὸν τὸν κίνδυνον ποῦ τὸν ἀπειλοῦσε τώρα, ὁ Κὰρρ δὲν ἠμπόρεσε νὰ διατηρήσῃ τὸ θάρρος του. Ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸν πύργον, οὔτε ἐσήκωσε κὰν τὰ μάτια του καὶ ἔκαμεν ὡς νὰ μὴν ἐγνώριζε κανένα.

Ὁ ἐργοστασιάρχης ἐστέκετο εἰς τὴν ἐξώπορταν, ὅταν ὁ ἐπιστάτης παρουσιάσθη.

—Τί διάβολο θέλει πάλι αὐτὸς ὁ σκύλος ποῦ μοῦ φέρνεις; Δὲν μπορεῖ βέβαια νὰ εἶνε ὁ Κὰρρ, γιατὶ ἐκεῖνος θὰ ἐτουφεκίσθη πρὸ πολλοῦ.

Ὁ ἐπιστάτης ἄρχισε τότε νὰ διηγῆται τὴν ἱστορίαν τῶν ἐλάφων καὶ ὁ Κὰρρ ἐξάρωσεν ὅσον ἠμποροῦσε καὶ ἐσύρθη ὀπίσω ἀπὸ τὰ πόδια τοῦ ἀνθρώπου διὰ νὰ κρυφθῇ.

Ὁ ἐπιστάτης ὅμως δὲν ὡμίλησε ὅπως ἐπερίμενεν κ' ἐφοβεῖτο ὁ Κὰρρ. Ἀπεναντίας μόνον ἐπαίνους εἶπε διὰ τὸν σκύλον. Κατὰ τὴν ἰδέαν του, ἦτο φανερὸν ὅτι ὁ Κὰρρ εἶχεν ἐννοήσῃ ὅτι ἡ ἐλαφίνα μὲ τὸ ἐλαφάκι της εὑρίσκοντο εἰς κίνδυνον καὶ ἠθέλησε νὰ τὰ σώσῃ. «Ὁ κύριος μπορεῖ νὰ κάμῃ ὅ,τι θέλει, εἶπε στὸ τέλος ὁ ἐπιστάτης· ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ σκοτώσω αὐτὸ τὸ σκυλί!»

Ὁ Κὰρρ ἐσηκώθη κ' ἐτέντωσε ταυτιά. Ἄκουσε καλὰ ἢ μὴν ἔκαμνε λάθος; ... Ἀφ' καὶ δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι εἶχε φοβηθῆ, δὲν κατώρθωσεν ὅμως νὰ μὴ γαυγίσῃ λιγάκι ἀπὸ χαράν. Ἦτο δυνατὸν νὰ τοῦ ἐχαρίζαν τὴν ζωήν, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνησυχήσῃ διὰ τὰ ἐλάφια;

Ὁ ἐργοστασιάρχης εἶχεν ἐπίσης τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ σκύλος ἐφέρθη καλά· ἀλλ' ἐπειδὴ μὲ κανένα τρόπον δὲν ἤθελε νὰ τὸν ξαναπάρῃ, δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀποφασίσῃ ἀμέσως περὶ τῆς τύχης του. Ἐσκέφθη καὶ σὲ λίγο εἶπε στὸν ἄνθρωπό του:

—Ἂν θέλῃς νὰ τὸν κρατήσῃς ἐσὺ καὶ νὰ ἐγγυηθῇς ὅτι στὸ ἑξῆς θὰ εἶνε καλός, μπορεῖ νὰ ζήσῃ.

Ναί, ὁ ἄνθρωπος ἐδέχθη προθύμως, καὶ ἔτσι ὁ σκύλος Κὰρρ ἐκουβαλήθη ἀπὸ τὸν πύργον εἰς τὸ σπιτάκι τοῦ ἐπιστάτου, τὴν νέαν του κατοικίαν.

(Selma Lagerlocf)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τὸ σπανιώτερον γραμματόσημον

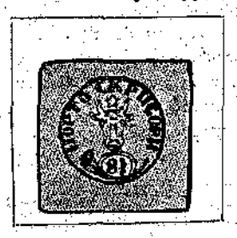

Τὸ γραμματόσημον αὐτὸ εἶνε τῆς Ρουμανίας — Μολδαβίας τοῦ 1854. Εἶνε κυανοῦν ἐπὶ κυανοῦ ἐπίσης βάθους καὶ ἀμεταχείριστον. Ἡ ἀξία του ἦτο 80 paras, ἐσχάτως ὅμως ἐπωλήθη εἰς τὸ Λονδῖνον ἀντὶ 220 στερλινῶν, δηλ. 5,500 φράγκων!

Φαντασιοπληξία ἑκατομμυριούχου

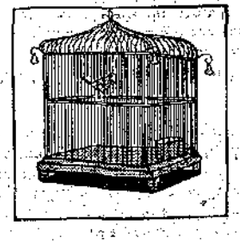

Μία ζάπλουτος κυρία τοῦ Σικάγου κατεσκεύασεν ἕνα κλουβὶ διὰ τὸ ἀγαπημένον της καναρίνι. Τὸ κλουβὶ αὐτὸ εἶνε ὁλόκληρον ἀπὸ χρυσάφι: κάγγελα, πόρτα, πάτωμα, κουπάκια, ὅλα χρυσᾶ. Ἀκόμη καὶ ὁ μικρὸς λουτήρ, ὅπου κάμνει τὸ λουτρόν του ὁ εὐτυχὴς πτερωτὸς ἔνοικος, ὁ ὁποῖος ὅμως—μεταξύ μας,—θὰ ἐπροτιμοῦσεν ἴσως τὴν ἐλευθερίαν του ἀπὸ ἕνα κλουβὶ ἔστω καὶ τόσον πολυτελές.

Ἕνας ἅγιος Βασιλεὺς

Ἰδοὺ καὶ ἡ πιστὴ εἰκών, ἀπὸ φωτογραφίαν, τοῦ βασιλέως μιᾶς τῶν μαύρων φυλῶν τοῦ Κόγγου, τοῦ Μεγαλειοτάτου Ντανὶ Κασαγκάμα, μὲ τὴν ἐπίσημον στολήν τῆς στέψεως. Ἡ στολὴ αὐτὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἓν εἶδος μανδύου ριγωτοῦ, ζωηρῶν χρωμάτων, ἀπὸ ἓν στέμμα ἐκ πτερῶν καὶ ἀπὸ μίαν ψεύτικην γενειάδα ἐκ δέρματος πιθήκου. Πολὺ σίκ!..

Παίγνιον

Κρεμᾶτε ἕνα κουβᾶν εἰς ἕνα ξύλον πλατύ; τοποθετημένον ἐν ἰσορροπίᾳ εἰς τὸ ἄκρον ἑνὸς τραπεζιοῦ. Εἰς τὸν κουβᾶν βάζετε ἔπειτα ἕνα ἄλλο ραβδάκι εἰς τρόπον ὥστε νὰ σφηνωθῇ καλὰ μεταξὺ τοῦ πάτου τοῦ κουβᾶ καὶ τοῦ ξύλου τὸ ὁποῖον τὸν ὑποβαστάζει. Χύνετε κατόπι νερὸν μέσα εἰς τὸν κουβᾶν καὶ βλέπετε μ' ἔκπληξίν σας, ὅτι τὸ σύνολον ἰσορροπεῖ θαυμάσια.

Ὁ Τραγοπόδης

Ἕνας χωρικὸς ἀπὸ τὰ μεσημβρινὰ τῆς Γαλλίας ἔχει εἰς τὸ ἕνα του πόδι δύο μόνον δάκτυλα κερατώδη, ὥστε τὸ πόδι αὐτὸ νὰ ὁμοιάζῃ καταπληκτικῶς μὲ πόδι τράγου. Ἡ παρατιθεμένη εἰκὼν ἐσχεδιάσθη ἀπὸ φωτογραφίαν τοῦ νέου αὐτοῦ Πανός.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοὶ

Παίγνιον

ΜΕΥΣ	ΜΕΙ	ΚΕ	ΚΟ	ΤΕ
ΚΤΟ	ΚΕ	ΤΕ	ΡΑ	ΡΑ
ΚΤΩΝ	ΝΙ	ΕΙ	ΔΕ	ΤΕ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ ἀνωτέρω συλ-

λαβαὶ ὥστε νὰ ποτελεσθῇ ἀρχαία παροιμία ἀπὸ ἓξ λέξεις.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἀνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἑξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 52ου φυλλαδίου

					0				
								0	
	0								
							0		
			0						
0									
				0					
									0
						0			

Οὕτω θὰ τοποθετηθοῦν τὰ ἄλλα ἑπτὰ μηδενικά, διὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ ὅροι.

„ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ"

Ὧρες πολλὲς κάθεται σήμερα ἡ γρηὰ θεία Μίνα σκεπτική 'μπρὸς στὸ παράθυρό της καὶ κυττάζει κάτω τὸν κῆπο, ποῦ ὅλα, μετὰ τόσες ὡραῖες καλοκαιρινὲς ἡμέρες, ἔχουν γίνει πάλι σιωπηλὰ καὶ πένθιμα.

Στὰ γόνατα κρατεῖ τὸ βιβλίο μὲ τοὺς ψαλμούς της καὶ τὰ κερένια της χέρια εἶνε διπλωμένα ἐπάνω στὸ παλιὸ βιβλίο σὰν νἄθελε μυστικὰ γιὰ κάποιον νὰ προσευχηθῇ. Πότε πότε κινεῖ σκεπτικὰ τὸ κεφάλι καὶ τἄσπρα της χείλια κλείνουν σπασμωδικὰ σὰν νἄθελαν νὰ γελάσουν· μὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Ὕστερα παίρνει τὸ πρόσωπό της πάλι τὴν λυπημένη του ἔκφρασι καὶ φαίνεται πιὸ λυπημένο ἀπὸ πρωτήτερα.

«Μὰ πῶς ; δὲν ἔχεις σήμερα δουλειά, θεία Μίνα ;»

Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ποῦ τῆς ἔκαμε ἕνα κοριτσάκι καθισμένο 'μπρὸς στὰ πόδια της, ξύπνησε ἡ γρηὰ ἀπὸ τὰ ὄνειρά της.

«Τί τρέχει, μικρή μου Ντόρα; ρώτησε χαμογελῶντας ἡ γρηά.

—Μπορῶ νὰ σοῦ ζητήσω κάτι, θεία ;

—Καὶ βέβαια, χρυσό μου».

Στὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἄστραψε τὸ ὡραῖο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ.

—Πές μου λοιπὸν ἕνα παραμύθι, θεία. Καὶ ξέρεις ποιό ; Ἐκεῖνο ποῦ τελειώνει πάντα τόσο λυπητερά. Τὸ παραμύθι γιὰ τῶμορφο πριγκιποπούλο καὶ τὴν μικρὴ πριγκιποπούλα.

Ἡ μικρὴ ἤξερε πῶς κ' ἡ θεία Μίνα ἀγαποῦσε νὰ τὸ λέῃ αὐτὸ τὸ παραμύθι· κι' ὅταν τέλειωνε ἡ ἱστορία, πηδοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θείας, τὴν φιλοῦσε γλυκὰ κἔτρεχε 'πίσω στὴ γωνιά της, γιὰ νὰ ξαναδιηγηθῇ τὸ παραμύθι στὴν κοῦκλα της καὶ νὰ κλάψῃ μαζί της γιὰ τῶμορφο πριγκηπόπουλο.

Ἡ θεία Μίνα ἄρχισε τὴν διήγησι :

* * *

—Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσεν ἕνας Βασιλιᾶς καὶ μιὰ Βασίλισσα κ' ἦσαν κ' οἱ δύο πολὺ πλούσιοι. Μ' ὅλα τους ὅμως τὰ πλούτη δὲν ἦσαν εὐτυχισμένοι, γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς εἶχε δώσῃ παιδιά.

Χρόνια παρακαλοῦσε τὴν Παναγιὰ ἡ Βασίλισσα, ἀλλὰ τοῦ κόκου. Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς μελαγχολικὰ καὶ χωρὶς εὐτυχία. Μὰ μιὰ βραδυά, ἐκεῖ ποῦ ἡ Βασίλισσα εἶχε χάσῃ κάθε πιὰ ἐλπίδα, τῆς παρουσιάσθηκε στὸν ὕπνο ἕνας ἄγγελος καὶ τῆς ἀνήγγειλε πῶς ὁ Θεὸς τὴν ἐλυπήθηκε καὶ πῶς ἀπεφάσισε νὰ τῆς χαρίσῃ ἕνα παιδάκι. Ἔτσι κἔγεινε· καὶ, ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, γεννήθηκε ἕνα ὡραῖο κοριτσάκι. Μεγάλωσε τὸ κοριτσάκι καὶ γίνηκε σὲ λίγα χρόνια μιὰ ὤμορφη κοπέλλα.

Καὶ μιὰν ἡμέρα ἦλθ' ἕνας πρίγκιπας στὸ παλάτι. Τὴν εἶδε στὸ βασιλικὸ χορὸ ποῦ μαζί της εἶχε χορέψῃ ὅλο τὸ βράδυ, καὶ τὴν ζητοῦσε σήμερα ἀπ' τοὺς γονεῖς της γιὰ νύφη. Ὁ Βασιλιᾶς κ' ἡ Βασίλισσα τοῦ 'δώσανε τὴν ἄδεια, γιατὶ κἐκεῖνος ἦταν ὡραῖο παλλικάρι, κ' ἔτσι ἀποφασίσθηκε νὰ γίνουν οἱ γάμοι τὴν ἐρχόμενη ἀνοιξι.

Μὰ ἔξαφνα γίνεσ' ἕνας φοβερὸς πόλεμος καὶ ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ καὶ τὸ πριγκιπόπουλο. Τί ἀγωνία γιὰ τὴν πριγκηπέσσα ἕως νὰ λάβῃ εἰδήσεις του ! Μὲ πόση λαχτάρα διάβαζε κάθε φορὰ τὰ γράμματά του ! Δὲν χόρταινε νὰ τὰ διαβάζῃ . . .

Μὲ μιᾶς ὅμως ἔπαυσε νὰ τῆς γράφῃ. «Μήπως τοῦ ἔτυχε τίποτε κακό;» συλλογίσθηκεν ἔντρομη. Μὰ ὄχι, αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο γιατὶ ἐκείνη παρακαλοῦσε κάθε βράδυ τὸν Θεὸ στὴν προσευχή της νὰ τῆς τὸν φυλάῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Ὄχι, ὄχι, αὐτὲς ἦσαν κακὲς σκέψεις ποῦ τῆς ἔφερν' ἡ μελαγχολία.

Ἔτσι καθόταν ἡ πριγκιπέσσα 'μπρὸς στὸ παράθυρό της μιὰ 'μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, ποῦ ὅλα πάλι εἶχαν γίνῃ σιωπηλὰ καὶ πένθιμα, καὶ ποῦ κι' αὐτὰ τὰ δένδρα ἐφαίνοντο νὰ κλαῖνε, γιατὶ σὰν δάκρυα ἔπεφταν τὰ ξερά τους φύλλα χάμω στὴ γῆ. Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποῦ κύτταζε μελαγχολικὴ τὴν πένθιμη φύσι, βλέπει τὴν καγγελωτὴ θύρα τοῦ κήπου νἀνοίγῃ, καὶ τέσσαρες ἄνθρωποι 'μπῆκαν μέσα κρατῶντας ἕνα μαῦρο φέρετρο, σκεπασμένο μὲ μιὰ μεγάλη σημαία.

Σὰν νὰ τὴν 'χτύπησε ἀστροπελέκι, στάθηκε μιὰ στιγμὴ ἡ πριγκιπέσσα. Μὰ μόνο μιὰ στιγμή. Ὕστερα μάζεψε ὅλη της τὴν δύναμι καὶ κατέβηκε βιαστικὰ τὴν μαρμαρένια σκάλα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ φέρουν τὸ φέρετρο στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Ἕνα κιτρινο φύλλο εἶχε πέσῃ ἀπ' τὰ δένδρα ποὺκλαιγαν ἐπάνω στὸ μαῦρο φέρετρο. Αὐτὸ τὸ κράτησε ἡ πριγκιπέσσα γιὰ μόνη ἐνθύμησι τῆς περασμένης της εὐτυχίας. Καὶ κάθε χρόνο, ὅταν πέφτουν τὰ φύλλα, λένε, πῶς τὰ δένδρα κλαῖνε τῶμορφο πριγκιπόπουλο. Καὶ ἡ δυστυχισμένη πριγκιπέσσα ἀνοίγει τὸ παλιό της βιβλίο, ὅπου βρίσκεται τὸ ξερὸ φύλλο, καὶ κλαῖει μαζὶ μὲ τὰ δένδρα τὸν πεθαμένο της ἀρραβωνιαστικό.

* * *

—Ζῇ ἀκόμη ἡ πριγκιπέσσα, θεία Μίνα ; ρώτησ' ἡ μικρή.

—Ἴσως, μικρή μου Ντόρα. Μὰ τώρα πιὰ θἄχῃ γίνῃ πολὺ γρηά καὶ ἀσχημη.

Καὶ ἡ μικρούλα σίλησε τὴ θεία της κἔτρεξε 'κίσω στὴ γωνιά της. Μὰ ἡ θεία Μίνα, ἄνοιξε τὸ βιβλίο μὲ τοὺς ψαλμούς της, κἔνα κρεσταλλένιο δάκρυ, ἔπεσ' ἀπ' το μαράμενο μάγουλό της 'πάνω σ' ἕνα κιτρινισμένο φύλλο...

ΘΑΝΟΣ ΛΕΚΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Διαπλάσεως κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶχε προχθὲς τὴν ὀνομαστικήν ἑορτήν του, μ' ἐπεφόρτισε νὰ εὐχαριστήσω ὅλους ὅσοι τὸν συνεχάρησαν δι' ἐπιστολῶν, δελταρίων, ἐπισκεπτηρίων καὶ τηλεγραφημάτων. Τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς ἀγάπης τῶν πολυπληθῶν μας φίλων τὸν συνεκίνησαν βαθύτατα, διότι τῷ ἐφανέρωσαν ἀκόμη μίαν φορὰν πόσον ἐκτιμᾶται τὸ περιοδικόν του, τὸ ἔργον του, αἱ ὀκταετηριακονταετεῖς ἤδη προσπάθειαί του πρὸς διάπλασιν τῆς ἑλληνικῆς νεότητος.

Μὴ τρομάζετε πάλιν, καὶ ἡ Σελὶς Συνεργασίας δὲν κατηργήθη. Ἀνεβλήθη μόνον διὰ τὸ προσεχές, διότι εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον ἤθελα νὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρον τὸ ἔξοχον δίηγημα τῆς Σέλμας Λαγκερλέφ, καθὼς καὶ τὸ ὡραῖον τοῦ κ. Θάνου Λέκκ. Ὑπομονὴ λοιπόν· μικρὸν καὶ οὐχ' ὁρᾶτέ με, μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με...

Ἡ *Κρητικοπούλα* μοῦ γράφει διὰ τὸ πρῶτον φυλλάδιον, ὅτι «τὸ διάβασε ἀχόρταγα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καὶ ὕστερα λυπήθηκε γιατ' νὰ τελειώσῃ τόσο γρήγορα». Καὶ προσθέτει: «Ὅταν θὰ γίνῃ δωδεκασέλιδον, θὰ ἔχωμεν περισσότερην ὥραν τὴν ἀπόλαυσίν του.» Ἐ, αὐτὸ ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται – δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμά σας. Ὅσον περισσότερον ξεσπαθώνετε, τόσον συχνότερα θὰ εἶνε τὰ διπλὰ φύλλα.

Μὴ φοβᾶσαι, *Μιμόζα,* καὶ κανεὶς δὲν σοῦ ἐπῆρε τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὸ εἶδες τὴν ἄλλην φορὰν εἰς τοὺς ἀσπασμούς, διότι ναὶ μὲν δὲν μοῦ εἶχες γράψῃ, εἰς τὸ γράμμα ὅμως τῆς ἀδελφῆς σου εἶδα ὅτι μοῦ ἔστελλες χαιρετίσματα.

Καίρω πολύ, *Ἀθάνατος Ἑλλάς,* ποῦ σοῦ ἐπέρασαν τὰ χέρια καὶ... ὁ θυμός. Εἶχες ὅμως ἄδικον νὰ θυμώσῃς, διότι ἡ σιωπή μου δὲν προηγγετο ἀπὸ περιφρόνησιν, ἀλλ' ἀπὸ φασαρίαν, πληθώραν μικροῦποθέσεων καὶ ἔλλειψιν καιροῦ. Τί νὰ πρωτοκάμω ! ἕνας ἄνθρωπος εἶμαι κ' ἐγὼ καὶ ἀπὸ τὸ χέρι μου πρέπει νὰ περάσουν ὅλα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχετε καὶ σεῖς ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ θυμώνετε ἐὰν καμμίαν φορὰν, μέσα εἰς τὴν φασαρίαν, μένῃ μία ἐπιστολή σας χωρὶς ἀπάντησιν ἢ μία παραγγελία σας ἀνεκτέλεστος.

Ἀμὴ μερικοὶ φίλοι μου ποῦ μὲ ζαλίζουν μὲ ἀλλεπαλλήλους καὶ ἀντιφατικὰς παραγγελίας, δὲν μὲ λυπαῦνται ; Πρῶτο γράμμα : Δημοσίευσε μοῦ αὐτὴν τὴν Μικρὰν Ἀγγελίαν. Ἄλλο γράμμα : Μὴ τὴν δημοσιεύσῃς, ἀλλὰ στεῖλέ μου μὲ τὸ ἀντίτυπο τὸ τάδε βιβλίο. Τρίτο γράμμα : Δημοσίευσέ την, ἀλλὰ σβύσε τὴν δεῖνα φράσιν. Τέταρτο γράμμα : Πρόσθεσε εἰς τὴν Ἀγγελίαν καὶ ἄλλα τὰ ψευδώνυμα ποῦ Συνδυασμοῦ μας, ἀλλὰ νὰ χρεώσῃς ἕνα ἕκαστον καὶ νὰ τοῦ γράψῃς ἰδιαιτέρως. — Καὶ ἄλλα ἀκόμη, καὶ ἄλλα ! . . . Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ γραφείου μου εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκτελῇ τέτοιας παλυπλόκους παραγγελίας. Πρέπει νὰ εὕρω ἐγὼ μίαν ὁλόκληρην ἡμέραν εὔκαιρην, διὰ νὰ βγάλω ἀπὸ δέκα γράμματα μίαν Μικρὰν Ἀγγελίαν. Ἂς περιμένῃ λοιπὸν ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔστειλε, νὰ εὐκαιρήσω !

Βασιλεῦ τῶν Ἀδαμάντων, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Τώρα ποῦ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον, δὲν σοῦ λείπει τίποτα. Ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ σὲ ἰδῶ !

Ἡ *Αὔρα τῆς Νεότητος,* ἀνανεώνουσα τὴν συνδρομήν της καὶ τὸ ψευδώνυμόν της, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς : «Ἂν καὶ εἶμαι ἀρκετὰ κλέον μεγάλη, δὲν μοῦ κάμνει παρδιὰ νἀφίσω τὴν ἀγαπημένη φίλη τῶν παιδικῶν μου χρόνων, ποῦ δυστυχῶς δὲν γρύζουν πιά. Μαζί σου λησμονοῦμαι, νομίζω ὅτι εἶμαι ἀκόμη παιδί, καὶ μὲ ἀληθινὴν εὐχαριστησιν περνῶ λίγες στιγμὲς διαβάζωντάς σε. Ὅσῳ πηγαίνεις, ἄλλως τε, μᾶς προσφέρεις τόσα καινούρια, τόσα εὔμορφα πράγματα !»

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, *Ἐξόριστε Βασιλῆ,* βεβαίως ἐκεῖνος ποῦ μοῦ ἐσύστησες ἐνεγράφη ἤδη. Τώρα ποῦ πωλούμεθα ὑπὸ τοῦ Πρακτορείου 40 λεπτά, δὲν εἶνε εὔκολον νὰ ἐκδίδεται διπλοῦν φυλλάδιον, δηλαδὴ εἰκοσάλεπτον. Δι' αὐτὸ αἱ Κυριακαί μας ἔπρεπε κάπως νὰ μεταρρυθμισθοῦν. Δὲν εὐκαίρησα νὰ μελετήσω αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισιν καὶ ἔτσι τὸ περασμένον ἔτος δὲν ἔκαμα καμμίαν Κυριακήν. Φέτος ὅμως θὰ κάμω μερικάς.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου, *Λάτρις τῆς Ἑλλάδος.* Εἰς τὴν φίλην σου ἐκείνην ποῦ σοῦ εἶπε «μωρὸ εἶσαι καὶ παίρνεις ἀκόμη Διάπλασιν ;» καὶ σ' ἐθύμωσε τόσον, δεῖξε, σὲ παρακαλῶ, αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφει ἡ *Αὔρα τῆς Νεότητος.* Νομίζω ὅτι ἀρκεῖ.

Κάμνεις λάθος, *Δοξασμένο Εἰκοσένα,* διότι τἀποτελέσματα τοῦ τελευταίου Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων, εἰς τὸν ὁποῖον διηγωνίσθης, δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη. Ἐκεῖνα ποῦ εἶδες ἴσως, ἦτο τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶχες μέρος. — Ὥστε σὺ περνᾷς τὰς τάξεις δύο-δύο, ἔ ; Μπράβο σου !

Ζίνα, τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολύ. Σοῦ ἔστειλα τὰς ἀποδείξεις καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἔμαθα τυχαίως ἀπὸ τὴν *Ζαππίδα* ὅτι παρευρέθης εἰς τὴν παράστασιν τῆς «Στέλλας Βιολάντη» ποῦ ἐδόθη εἰς τὴν πόλιν σας ἀπὸ τὴν δ. Κοτοπούλη. Ὅταν μοῦ ξαναγράψῃς, ὁ κ. Φαίδων σὲ παρακαλεῖ νὰ μᾶς πληροφορήσῃς πῶς ἐπῆγεν αὐτὴ ἡ παράστασις.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : «Κύματα» καὶ «Φθόνος» τῆς *Ξανθῆς Μουσμέ* — Διάφορα τῆς *Φλογέρας τοῦ Βασιλιᾶ* — «Ἐσπέρα» τοῦ *Αἰγείρου* — Διάφορα τοῦ *Γορδίου Δεσμοῦ* — «Μία φίλη» καὶ «Καταιγὶς» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος* — «Ὁ οἰκογενειακὸς δεσμός» τοῦ *Δοξασμένου Εἰκοσιένα* — «Ὁ ἄνθρωπος καὶ οἱ μέλισσες» τῆς *Ζίνας* — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ Παίγνια διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Τὸ ὄνειροπόλημα τοῦ παιδός» (ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως ὄχι τόσον παιδική) — «Ὁ ἀφηρημένος» (πρόκειται μᾶλλον περὶ ἀπροσέκτου) — «Τὸ δελτάριον» (πολὺ μελαγχολικόν).

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Θαλασσία Νύμφη,* κ. (?) *Πρίγκιψ Βυζαντίου,* α. (Γ.Θ.) *Κόκκινο Τριαντάφυλλο,* α. (Μ.Κ.) *Δοξασμένο Εἰκοσιένα,* κ. (Σ.Π.) *Αἱματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα,* κ. (Κ.Δ.) *Δωδώνη τῆς Ἠπείρου* α. (Τ.Μ.) *Ἐαρινὴ Πρωΐα* κ. (; 5]10) *Ματωμένο Φεγγάρι,* α. (Κ.Ν.) *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ,* α. (Κ.Σ.) *Βραχνιασμένος Βάτραχος,* α. (Γ.Σ.) *Σταγὼν ἐν τῷ Ὠκεανῷ,* κ. (Δ.Κ.) *Δούκισσα τοῦ Δάντσιν,* κ. [12.1.22].

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ἀεροναυτοπούλα,* κ. *Ἱππότης τῆς Σαξωνίας,* α. *Ζίνα,* κ. *Ναυτάκι,* α. *Ἐξόριστος Βασιλιᾶς,* α. *Ἐξόριστος Ἀτθίς,* κ. *Ξανθὴ Μουσμέ,* κ. *Σκόρπιοι Μενεξέδες,* κ. *Τρελλὴ Νειάτη,* κ. *Αὔρα τῆς Νεότητος,* κ. *Χιονισμένον Δάσος,* κ. *Χάος,* α. *Αὔρα τῆς Μουρίσεως,* κ. *Βασιλεὺς τῶν Ἀδαμάντων,* α. *Ἐλπὶς τῶν Ὑποδούλων,* α. *Ἀθάνατος Ἑλλάς,* κ. *Αἰγειρος,* α. *Μικρὸ Διαβολάκι,* α. *Μικρὸς Δόγης.* α. *Γλυκοχάραμα,* κ. *Μιμόζα,* κ. *Χάνι τῆς Γραβιᾶς,* α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλλάξουν : — ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* (0) μὲ *Φαιδὸν Ἀδάμαντα, Βάρκαν τοῦ Κανάρη, Τρελὴν Νειάτην, Ἀφρόκρινο, Εὐζωνάκι, Ρηγολέττον, Γόρδιον Δεσμόν* — τὸ *Ναυτάκι* (0) μὲ *Ρεζεντᾶ, Ἰδιότροπον Ξανθούλαν, Κάρμεν, Συλφίδα.*

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἀεροναυτοπούλαν* (ὅλα ἐλήφθησαν· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Λατρευτὴν Σταυροφόραν* (ὅλα τὰ φύλλα, ἁπλᾶ ἢ δωδεκασέλιδα, δίδονται εἰς τοὺς Πράκτορας ἀντὶ 10 λεπτῶν διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 15 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν·) *Δούκισσαν τοῦ Δάντσιν* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος τόσον φροντίζει δι' ἐμέ·) *Γεώργιον Κονταράτον* (ὁ ὁποῖος κηρύττει, ὅτι «ὅποιος δὲν παίρνει Διάπλασιν, χάνει πολύ»·) *Περιπλανώμενον Ἀθηναῖον* (εὐχαριστῶ·) *Αὐτοκρατορικὸν Ἀστὸν* (καὶ ὅλην τὴν «Διαπλασιακὴν Αὐτοκρατορίαν» μὲ πολλὰς εὐχαριστίας·) *Κούλαν Γκιόκα* (ἐπίσης·) *Ὀνειρεμένην Πατρίδα* (ἐλήφθησαν·) *Αἰγειρον* (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ ὅσα...) *Φλογέραν τοῦ Βασιλιᾶ* [φίλησέ μου καὶ τὸ *Ματωμένο Φεγγάρι·*] *Ξανθὴν Μουσμὲ* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά·) *Σωσσάναν Μπίλλη* (εἰς τὸ 1ον φύλλον ἐδημοσιεύθη ὁ Ὁδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, ὁ ὁποῖος λύει κάθε ἀπορίαν·) *Βυζαντινὸν Ἀστὸν* (ἔστειλα·) *Ρηγολέττον* (αἱ πρῶται ἐντυπώσεις συνήθως εἶνε δυσάρεστοι δι' ἐκεῖνον ποῦ φεύγει ἀπὸ ἕνα ἀγαπημένον τόπον καὶ πηγαίνει εἰς ἄλλον ἄγνωστον· ἀλλὰ θὰ συνειθίσῃς ! ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται·) *Πόθον τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Γαρδένιαν* (διὰ τὴν Συλλογὴν τῶν Ἀσκήσεων νὰ κάμῃς ἕνα τετράδιον ἀπὸ κοινὸν χαρτὶ τοῦ γραψίματος·) *Εἶμαι Ζακυνθία* (ἰδὲ τί γράφω παραπάνω πρὸς τὸν *Ἐξόριστον Βασιλιᾶ*· δὲν ἠξεύρω τί ἀπέγεινεν ὁ Διαγωνισμὸς διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Συλλόγου ἐκείνου·) *Κλεοσέμωνν Π.* (φαντάζομαι πόσα μαθήματα ἔχεις ἀφοῦ πηγαίνεις εἰς τὸ Γυμνάσιον· ἀλλὰ πρέπει νὰ οἰκονομῇς καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράφῃς τέτοια ὡραῖα γράμματα·) *Μικροόλαν Πατρινιάν* μὴν ἀμελῇς καὶ σὺ νὰ μοῦ γράφῃς, διότι ξεύρεις πόσον μ' εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαί σου·) *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* (ἔλαβα·) *Ἐθνομάρτυρα* (νὰ σὲ ἰδῶ ! τὸ παίγνιόν σου δὲν ἠμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τυπογραφικοὺς λόγους·) *Ἀρχιδοῦκα Κάρολον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· τὸ ἀνάκτορον Schönbrunn ἠμπορεῖ νὰ τὸ γράψῃ κανεὶς καὶ Σαιμπρούν καὶ Σαιμπρούν, εἴτε κατὰ τὴν προφορὰν, εἴτε κατὰ τὴν γραφήν·) *Μπάρμπα Γιῶργον* (ἐφύλαξα τὴν ἐπιστολήν σου διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω μόλις μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος· ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ξεσπαθώματα καὶ δι' ὅλα·) *Ἀστεροέντα Οὐρανόν,* κτλ.κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 *Δεκεμβρίου,* θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 22 Ἰανουαρίου.

11. Λεξίγριφος

Τὸ ἓν ἀπαγορευτικόν,
Τὸ ἄλλο γεωμετρικόν,
Τὰ δυὸ μαζὶ
Γνωστὸν νησί.

Κατάλληλο ὑπὸ τῆς Μικροῦλας Πατρινιᾶς

12. Στοιχειογρίφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μάθῃς
Ἐπὶ τοίχου πάντα κεῖμαι·
Τὸν λαιμόν μου ἂν ἀλλάξῃς,
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου εἶμαι.

Κατάλληλο ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους

13. Στοιχειο-τονόγραφος

Εἶμαι ζῶον δυνατόν.
Ὁ λαιμός μου ἂν ἀλλαχθῇ
Καὶ ἂν ὁ τόνος καταιβῇ,
Μία πόλις τῶν γνωστῶν
Γαλλικῶν θὰ δηλωθῇ.

Κατάλληλο ὑπὸ τῆς Βοσπορείας Γιαλαλιέκου

14. Δημῶδες Αἴνιγμα

Δυὸ γειτόνοι πλαϊ-πλαΐ,
Ὅλο τὸν κόσμο βλέπουν,
Μὰ ἕνας τὸν ἄλλο δὲν βλέπει.
Τί εἶνε ;

Κατάλληλο ὑπὸ τῆς Ποθητῆς Κωνσταντινουπόλεως

15. Δικτυωτὸν

* * * * * * * = Ἠρῴδης
* * * * = Ἡρωϊνὸν γεῦμα.
* * * * * * * = Μεγάλη ἀγάπη.
* * * * = Τὸ δίδει ὁ ἰατρός.
* * * * * * *

Καὶ καθέτως σχηματίζονται τὰ ἴδια.

Κατάλληλο ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Βαλκανίων

16. Πυραμὶς

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν θηρ'ον
* * * = Ἀρχαῖος θεός.
* * * * = Ναρκωτικόν.
* * * * * = Ρωμαῖος ἐπιστήμ.
* * * * * * * = Ὄφις μέγας.

Κατάλληλο ὑπὸ τῆς Ἡρῴδος τοῦ Συυλίου

λαβαὶ ὥστε νὰ ποτελεσθῇ ἀρχαία παροιμία ἀπὸ ἓξ λέξεις.

Δήλωσις : Κάθε συνδρομητής, ἀγοραστὴς ἢ ἀναγνώστης τῆς Διαπλάσεως, ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, τὰς Ἐπαρχίας καὶ τὸ Ἐξωτερικόν, εἰμπορεῖ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν τοῦ ἄνω Παιγνίου εἰς τὸ γραφεῖόν μας (38, ὁδὸς Εὐριπίδου), συνοδεύων τὴν ἀποστολήν του ***μὲ μίαν δεκάραν ἢ μὲ ἕνα δεκάλεπτον γραμματόσημον.*** Τὰ ὀνόματα ὅλων τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Ἀναλόγως δὲ τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ποτελεσθῇ ἀπὸ τὰ δεκάλεπτα, θὰ ἐγγράψωμεν καὶ πάλιν ***διὰ κλήρου*** μερικοὺς λύτας ὡς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως ***δωρεάν,*** τὸν πρῶτον κληρωθησόμενον δι' ἓν ἔτος, τοὺς δὲ λοιποὺς δι' ἐξαμηνίαν ἢ τριμηνίαν. (Ἐὰν κληρωθῇ συνδρομητής, ἡ συνδρομή του θὰ παραταθῇ).

Λύσις τοῦ Προβλήματος τοῦ 52ου φυλλαδίου

				0			
						0	
	0						
					0		
		0					
0							
			0				
							0

Οὕτω θὰ τοποθετηθοῦν τὰ ἄλλα ἑπτὰ μηδενικά, διὰ νὰ ἐκπληρωθοῦν οἱ ὅροι.

„ΟΤΑΝ ΠΕΦΤΟΥΝ ΤΑ ΦΥΛΛΑ"

Ὧρες πολλὲς κάθεται σήμερα ἡ γρηὰ Θεία Μίνα σκεπτική 'μπρὸς στὸ παράθυρό της καὶ κυττάζει κατω τὸν κῆπο, ποῦ ὅλα, μετὰ τόσες ὡραῖες καλοκαιρινὲς ἡμέρες, ἔχουν γίνει πάλι σιωπηλὰ καὶ πένθιμα.

Στὰ γόνατα κρατεῖ τὸ βιβλίο μὲ τοὺς ψαλμούς της καὶ τὰ κερένια της χέρια εἶνε διπλωμένα ἐπάνω στὸ παλιὸ βιβλίο σὰν νἄθελε μυστικὰ γιὰ κάποιον νὰ προσευχηθῇ. Πότε πότε κινεῖ σκεπτικὰ τὸ κεφάλι καὶ τἄσπρα της χείλια κλείνουν σπασμωδικὰ σὰν νἄθελαν νὰ γελάσουν· μὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Ὕστερα παίρνει τὸ πρόσωπό της πάλι τὴν λυπημένη του ἔκφρασι καὶ φαίνεται πιὸ λυπημένο ἀπὸ πρωτύτερα.

«Μὰ πῶς ; δὲν ἔχεις σήμερα δουλειά, Θεία Μίνα ;»

Αὐτὴ τὴν ἐρώτησι, ποῦ τῆς ἔκαμε ἕνα κοριτσάκι καθισμένο 'μπρὸς στὰ πόδια της, ξύπνησε ἡ γρηὰ ἀπὸ τὰ ὄνειρά της.

«Τί τρέχει, μικρή μου Ντόρα; ρώτησε χαμογελῶντας ἡ γρηά.

—Μπορῶ νὰ σοῦ ζητήσω κἄτι, θεία ;

—Καὶ βέβαια, χρυσό μου».

Στὴν ἀπάντησιν αὐτὴν ἄστραψε τὸ ὡραῖο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ.

—Πές μου λοιπὸν ἕνα παραμύθι, θεία. Καὶ ξέρεις ποιό ; Ἐκεῖνο ποῦ τελειώνει πάντα τόσο λυπητερά. Τὸ παραμύθι γιὰ τὼμορφο πριγκιπόπουλο καὶ τὴν μικρὴ πριγκιποπούλα.

Ἡ μικρὴ ἤξερε πῶς κ' ἡ Θεία Μίνα ἀγαποῦσε νὰ τὸ λέῃ αὐτὸ τὸ παραμύθι· κι' ὅταν τέλειωνε ἡ ἱστορία, πηδοῦσε στὴν ἀγκαλιὰ τῆς Θείας, τὴν φιλοῦσε γλυκὰ κἔτρεχε 'πίσω στὴ γωνιά της, γιὰ νὰ ξαναδιηγηθῇ τὸ παραμύθι στὴν κοῦκλα της καὶ νὰ κλάψῃ μαζύ της γιὰ τὼμορφο πριγκηπόπουλο.

Ἡ Θεία Μίνα ἄρχισε τὴν διήγησι :

* * *

—Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ζοῦσεν ἕνας Βασιλιᾶς καὶ μιὰ Βασίλισσα κ' ἦσαν κ' οἱ δύο πολὺ πλούσιοι. Μ' ὅλα τους ὅμως τὰ πλούτη δὲν ἦσαν εὐτυχισμένοι, γιατὶ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς εἶχε δώσῃ παιδιά.

Χρόνια παρακαλοῦσε τὴν Παναγία ἡ Βασίλισσα, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Ἔτσι περνοῦσε ὁ καιρὸς μελαγχολικὰ καὶ χωρὶς εὐτυχία. Μὰ μιὰ βραδυά, ἐκεῖ ποῦ ἡ Βασίλισσα εἶχε χάσῃ κάθε πιὰ ἐλπίδα, τῆς παρουσιάσθηκε στὸν ὕπνο ἕνας ἄγγελος καὶ τῆς ἀνήγγειλε πῶς ὁ Θεὸς τὴν ἐλυπήθηκε καὶ πῶς ἀπεφάσισε νὰ τῆς χαρίσῃ ἕνα παιδάκι. Ἔτσι κἔγεινε· καί, ὕστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες, γεννήθηκε ἕνα ὡραῖο κοριτσάκι. Μεγάλωσε τὸ κοριτσάκι καὶ γίνηκε σὲ λίγα χρόνια μιὰ ὥμορφη κοπέλλα.

Καὶ μιὰν ἡμέρα ἦλθ' ἕνας πρίγκιπας στὸ παλάτι. Τὴν εἶδε στὸ βασιλικὸ χορὸ ποῦ μαζί της εἶχε χορέψῃ ὅλο τὸ βράδυ, καὶ τὴν ζητοῦσε σήμερα ἀπ' τοὺς γονεῖς της γιὰ νύφη. Ὁ Βασιλιᾶς κ' ἡ Βασίλισσα τοῦ 'δώσανε τὴν ἄδεια, γιατὶ κἐκεῖνος ἦταν ὡραῖο παλλικάρι, κ' ἔτσι ἀποφασίσθηκε νὰ γίνουν οἱ γάμοι τὴν ἐρχόμενη ἀνοιξι.

Μὰ ἔξαφνα γίνετ' ἕνας φοβερὸς πόλεμος καὶ ἀναγκάζεται νὰ φύγῃ καὶ τὸ πριγκιπόπουλο. Τί ἀγωνία γιὰ τὴν πριγκηπέσσα ἕως νὰ λάβῃ εἰδήσεις του ! Μὲ πόση λαχτάρα διάβαζε κάθε φορὰ τὰ γράμματά του ! Δὲν χόρταινε νὰ τὰ διαβάζῃ . . .

Μὲ μιᾶς ὅμως ἔπαυσε νὰ τῆς γράφῃ. «Μήπως τοῦ ἔτυχε τίποτε κακό;» συλλογίσθηκεν ἔντρομη. Μὰ ὄχι, αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο γιατὶ ἐκείνη παρακαλοῦσε κάθε βράδυ τὸν Θεὸ στὴν προσευχή της νὰ τῆς τὸν φυλάῃ ἀπὸ κάθε κίνδυνο. Ὄχι, ὄχι, αὐτὲς ἦσαν κακὲς σκέψεις ποῦ τῆς ἔφερν' ἡ μελαγχολία.

Ἔτσι καθόταν ἡ πριγκιπέσσα 'μπρὸς στὸ παράθυρό της μιὰ 'μέρα τοῦ Σεπτεμβρίου, ποῦ ὅλα πάλι εἶχαν γίνῃ σιωπηλὰ καὶ πένθιμα, καὶ ποῦ κι' αὐτὰ τὰ δένδρα ἐφαίνοντο νὰ κλαῖνε, γιατὶ σὰν δάκρυα ἔπεφταν τὰ ξερά τους φύλλα χάμω στὴ γῆ. Ἔξαφνα, ἐκεῖ ποῦ κύτταζε μελαγχολικὴ τὴν πένθιμη φύσι, βλέπει τὴν καγγελωτὴ θύρα τοῦ κήπου νἀνοίγῃ, καὶ τέσσαρες ἄνθρωποι 'μπῆκαν μέσα κρατῶντας ἕνα μαῦρο φέρετρο, σκεπασμένο μὲ μιὰ μεγάλη σημαία.

Σὰν νὰ τὴν 'χτύπησε ἀστροπελέκι, στάθηκε μιὰ στιγμὴ ἡ πριγκιπέσσα. Μὰ μόνο μιὰ στιγμή. Ὕστερα μάζεψε ὅλη της τὴν δύναμι καὶ κατέβηκε βιαστικὰ τὴν μαρμαρένια σκάλα γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἀνθρώπους νὰ φέρουν τὸ φέρετρο στὴν μεγάλη αἴθουσα.

Ἕνα κίτρινο φύλλο εἶχε πέσῃ ἀπ' τὰ δένδρα ποὖκλαιγαν ἐπάνω στὸ μαῦρο φέρετρο. Αὐτὸ τὸ κράτησε ἡ πριγκιπέσσα γιὰ μόνη ἐνθύμησι τῆς περασμένης της εὐτυχίας. Καὶ κάθε χρόνο, ὅταν πέφτουν τὰ φύλλα, λένε, πῶς τὰ δένδρα κλαῖνε τὼμορφο πριγκιπόπουλο. Καὶ ἡ δυστυχισμένη πριγκιπέσσα ἀνοίγει τὸ παλιό της βιβλίο, ὅπου βρίσκεται τὸ ξερὸ φύλλο, καὶ κλαίει μαζὺ μὲ τὰ δένδρα τὸν πεθαμένο της ἀρραβωνιαστικό.

* * *

—Ζῇ ἀκόμη ἡ πριγκιπέσσα, Θεία Μίνα ; ρώτησ' ἡ μικρή.

—Ἴσως, μικρή μου Ντόρα. Μὰ τώρα πιὰ θἄχει γίνῃ πολὺ γρηὰ καὶ ἄσχημη.

Καὶ ἡ μικρούλα φίλησε τὴ Θεία της κἔτρεξε 'πίσω στὴ γωνιά της. Μὰ ἡ Θεία Μίνα, ἄνοιξε τὸ βιβλίο μὲ τοὺς ψαλμούς της, κἔνα κρεσταλλένιο δάκρυ, ἔπεσ' ἀπ' τὸ μαράμενο μάγουλό της 'πάνω σ' ἕνα κιτρινισμένο φύλλο...

ΘΑΝΟΣ ΛΕΚΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ „ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΜΑΣ

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Διαπλάσεως κ. Νικόλαος Παπαδόπουλος, ὁ ὁποῖος εἶχε προχθὲς τὴν ὀνομαστικὴν ἑορτήν του, μ' ἐπεφόρτισε νὰ εὐχαριστήσω ὅλους ὅσοι τὸν συνεχάρησαν δι' ἐπιστολῶν, δελταρίων, ἐπισκεπτηρίων καὶ τηλεγραφημάτων. Τὰ δείγματα αὐτὰ τῆς ἀγάπης τῶν πολυπληθῶν μας φίλων τὸν συνεκίνησαν βαθύτατα, διότι τῷ ἐφανέρωσαν ἀκόμη μίαν φορὰν πόσον ἐκτιμᾶται τὸ περιοδικόν του, τὸ ἔργον του, αἱ ὑπερτριακονταετεῖς ἤδη προσπάθειαί του πρὸς διάπλασιν τῆς ἑλληνικῆς νεότητος.

Μὴ τρομάζετε πάλιν, καὶ ἡ Σελὶς Συνεργασίας δὲν κατηργήθη. Ἀνεβλήθη μόνον διὰ τὸ προσεχές, διότι εἰς αὐτὸ τὸ φύλλον ἤθελα νὰ δημοσιευθῇ ὁλόκληρον τὸ ἔξοχον διήγημα τῆς Σέλμας Λαγκερλέφ, καθὼς καὶ τὸ ὡραῖον τοῦ κ. Θάνου Λέκκα. Ὑπομονὴ λοιπόν· μικρὸν καὶ οὐχ' ὁρᾶτέ με, μικρὸν καὶ ὄψεσθέ με...

Ἡ *Κρητικοπούλα* μοῦ γράφει διὰ τὸ πρῶτον φυλλάδιον, ὅτι «τὸ διάβασε ἀχόρταγα ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους καὶ ὕστερα λυπήθηκε γιατί νὰ τελειώσῃ τόσο γρήγορα». Καὶ προσθέτει : «Ὅταν θὰ γίνῃ δωδεκασέλιδον, θὰ ἔχωμεν περισσότερην ὥραν τὴν ἀπόλαυσίν του.» Ἔ, αὐτὸ ἀπὸ σᾶς ἐξαρτᾶται – δηλαδὴ ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμά σας. Ὅσον περισσότερον ξεσπαθώνετε, τόσον συχνότερα θὰ εἶνε τὰ διπλὰ φύλλα.

Μὴ φοβᾶσαι, *Μιμόζα*, καὶ κανεὶς δὲν σοῦ ἐπῆρε τὸ ψευδώνυμόν σου. Τὸ εἶδες τὴν ἄλλην φορὰν εἰς τοὺς ἀσπασμοὺς, διότι ναὶ μὲν δὲν μοῦ εἶχες γράψῃ, εἰς τὸ γράμμα ὅμως τῆς ἀδελφῆς σου εἶδα ὅτι μοῦ ἔστελλες χαιρετίσματα.

Χαίρω πολύ, *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, ποῦ σοῦ ἐπέρασαν τὰ χέρια καὶ... ὁ θυμός. Εἶχες ὅμως ἄδικον νὰ θυμώσῃς, διότι ἡ σιωπή μου δὲν προηρχετο ἀπὸ περιφρόνησιν, ἀλλ' ἀπὸ φασαρίαν, πληθώραν μικροϋποθέσεων καὶ ἔλλειψιν καιροῦ. Τί νὰ πρωτοκάμω ! ἕνας ἄνθρωπος εἶμαι κ' ἐγὼ καὶ ἀπὸ τὸ χέρι μου πρέπει νὰ περάσουν ὅλα. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἔχετε καὶ σεῖς ὑπομονὴν καὶ νὰ μὴ θυμώνετε ἐὰν καμμίαν φορὰν, μέσα εἰς τὴν φασαρίαν, μένῃ μία ἐπιστολή σας χωρὶς ἀπάντησιν ἢ μία παραγγελία σας ἀνεκτέλεστος.

Ἀμὴ μερικοὶ φίλοι μου ποῦ μὲ ζαλίζουν μὲ ἀλλεπαλλήλους καὶ ἀντιφατικὰς παραγγελίας, δὲν μὲ λυποῦνται ; Πρῶτο γράμμα : Δημοσίευσέ μου αὐτὴν τὴν Μικρὰν Ἀγγελίαν. Ἄλλο γράμμα : Τὴν μὴν δημοσιεύσῃς, ἀλλὰ στεῖλέ μου μὲ τὸ ἀντίτυπο τὸ τάδε βιβλίο. Τρίτο γράμμα : Δημοσίευσέ την, ἀλλὰ σοῦσε τὴν δεινὰ φράσιν. Τέταρτο γράμμα : Πρόσθεσε εἰς τὴν Ἀγγελίαν καὶ ὅλα τὰ ψευδώνυμα τοῦ Συνδυασμοῦ μας, ἀλλὰ νὰ χρεώσῃς ἕνα ἕκαστον καὶ νὰ τοῦ γράψῃς ἰδιαιτέρως. — Καὶ ἄλλα ἀκόμη, καὶ ἄλλα ! . . Ἐννοεῖται ὅτι ἡ ὑπηρεσία τοῦ γραφείου μου εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκτελῇ τέτοιας πολυπλόκους παραγγελίας. Πρέπει νὰ εὕρω, ἐγὼ μιαν ὁλόκληρην ἡμέραν εὐκαιρην, διὰ νὰ βγάλω ἀπὸ δέκα γράμματα μίαν Μικρὰν Ἀγγελίαν. Ἂς περιμένῃ λοιπὸν ἐκεῖνος ποῦ τὴν ἔστειλε, νὰ εὐκαιρήσω !

Βασιλεῦ τῶν Ἀδαμάντων, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μὴ λάβῃς μέρος εἰς τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας. Τώρα ποῦ ἔχεις καὶ ψευδώνυμον, δὲν σοῦ λείπει τίποτα. Ἐμπρὸς λοιπόν, νὰ σὲ ἰδῶ !

Ἡ *Αὔρα τῆς Νεότητος*, ἀνανεώνουσα τὴν συνδρομήν της καὶ τὸ ψευδώνυμόν της, μοῦ γράφει τὰ ἑξῆς : «Ἂν καὶ εἶμαι ἀρκετὰ πλέον μεγάλη, δὲν μοῦ κάμνει καρδιὰ νἀφήσω τὴν ἀγαπημένη φίλη τῶν παιδικῶν μου χρόνων, ποῦ δυστυχῶς δὲν γυρίζουν πιά. Μαζί σου λησμονοῦμαι, νομίζω ὅτι εἶμαι ἀκόμη παιδί, καὶ μὲ ἀληθινὴν εὐχαρίστησιν περνῶ λίγες στιγμὲς διαβάζωντάς σε. Ὅσω πηγαίνεις, ἄλλως τε, μᾶς προσφέρεις τόσα καινούρια, τόσα εὔμορφα πράγματα !»

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας, *Ἐξόριστε Βασιλεῦ*, βεβαίως ἐκεῖνος ποῦ μοῦ ἐσύστησες ἐνεγράφη ἤδη. Τώρα ποῦ πωλούμεθα ὑπὸ τοῦ Πρακτορείου 40 λεπτά, δὲν εἶνε εὔκολον νὰ ἐκδίδεται διπλοῦν φυλλάδιον, δηλαδὴ εἰκοσάλεπτον. Δ' αὐτὸ αἱ Κυριακαί μας ἔπρεπε κάπως νὰ μεταρρυθμισθοῦν. Δὲν εὐκαίρησα νὰ μελετήσω αὐτὴν τὴν μεταρρύθμισιν καὶ ἔτσι τὸ περασμένον ἔτος δὲν ἔκαμα καμμίαν Κυριακήν. Φέτος ὅμως θὰ κάμω μερικάς.

Σοῦ ἔστειλα τὸ βραβεῖον καὶ περιμένω τὴν φωτογραφίαν σου, *Λάτρις τῆς Ἑλλάδος*. Εἰς τὴν φίλην σου ἐκείνην ποῦ σοῦ εἶπε «μωρὸ εἶσαι καὶ παίρνεις ἀκόμη Διάπλασιν ;» καὶ σ' ἐθύμωσε τόσον, δεῖξε, σὲ παρακαλῶ, αὐτὰ ποῦ μοῦ γράφει ἡ *Αὔρα τῆς Νεότητος*. Νομίζω ὅτι ἀρκεῖ.

Κάμνεις λάθος, *Δοξασμένο Εἰκοσένα*, διότι τὰ ποτελέσματα τοῦ τελευταίου Διαγωνισμοῦ τῶν Ἀσκήσεων, εἰς τὸν ὁποῖον διηγωνίσθης, δὲν ἐδημοσιεύθησαν ἀκόμη. Ἐκεῖνα ποῦ εἶδες ἴσως, ἦτο τοῦ προηγουμένου Διαγωνισμοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶχες μέρος. — Ὥστε σὺ περνᾷς τὰς τάξεις δύο-δύο, ἔ ; Μπράβο σου !

Ζίνα, τὸ γραμματάκι σου μ' εὐχαρίστησε πολύ. Σοῦ ἔστειλα τὰς ἀποδείξεις καὶ σ' εὐχαριστῶ. Ἔμαθα τυχαίως ἀπὸ τὴν *Ζαππίδα* ὅτι παρευρέθης εἰς τὴν παράστασιν τῆς «Στέλλας Βιολάντη» ποῦ ἐδόθη εἰς τὴν πόλιν σας ἀπὸ τὴν ὁ. Κοτοπούλη. Ὅταν μοῦ ξαναγράψῃς, ὁ κ. Φαίδων σὲ παρακαλεῖ νὰ μᾶς πληροφορήσῃς πῶς ἐπῆγεν αὐτὴ ἡ παράστασις.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται : «Κύματα» καὶ «Φθόνος» τῆς *Ξανθῆς Μουσμέ* — Διάφορα τῆς *Φλογέρας τοῦ Βασιλῆ* — «Ἑσπέρα» τοῦ *Αἰγείρου* — Διάφορα τοῦ *Γορδίου Δεσμοῦ* — «Μία φίλη» καὶ «Καταιγὶς» τῆς *Γλυκείας Ἐλπίδος* — «Ὁ οἰκογενειακὸς δεσμὸς» τοῦ *Δοξασμένου Εἰκοσένα* — «Ὁ ἄνθρωπος καὶ οἱ μέλισσες» τῆς *Ζίνας* — Παιδικὰ Πνεύματα καὶ Παίγνια διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Τὸ ὀνειροπόλημα τοῦ παιδοῦ» (ἡ γλῶσσα τῆς μεταφράσεως ὀχι τόσον παιδική)· — «Ὁ ἀφρηρημένος» (πρόκειται μᾶλλον περὶ ἀπροσέκτου·) — «Τὸ δελτάριον» (πολὺ μελαγχολικόν·)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα : *Θαλασσία Νύμφη*, κ. (?) *Πρίγκιψ Βυζαντίου*, α. (Γ.Θ.) *Κόκκινο Τριαντάφυλλο*, α. (Μ.Κ.) *Δοξασμένο Εἰκοσένα*, κ. (Σ.Π.) *Αἱματοβαμμένο Ἑλληνικὸ Χῶμα*, κ. (Κ.Δ.) *Δωδώνη τῆς Ἠπείρου* α. (Τ.Μ.) *Ἐαρινὴ Πρωΐα* κ. (; 5]10) *Ματωμένο Φεγγάρι*, α. (Κ.Ν.) *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ*, α. (Κ.Σ.] *Βραχνιασμένος Βάτραχος*, α. (Γ.Σ.) *Σταγὼν ἐν τῷ Ὠκεανῷ*, κ.(Δ.Κ.) *Δούκισσα τοῦ Δάντσιγ*, κ. [12.1.22].

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων : *Ἀεροναυτοπούλα*, κ. *Ἱππότης τῆς Σαξωνίας*, α. *Ζίνα*, κ. *Ναυτάκι*, α. *Ἐξόριστος Βασιλιᾶς*, α. *Ἐξόριστος Ἀστής*, κ. *Ξανθὴ Μουσμέ*, κ. *Σκόρπιοι Μενεξέδες*, κ. *Τρελλὴ Νειάτη*, κ. *Αὔρα τῆς Νεότητος*, κ. *Χιονισμένον Δάσος*, κ. *Χάος*, α. *Αὔρα τῆς Μουρίσεως*, κ. *Βασιλεὺς τῶν Ἀδαμάντων*, α. *Ἐλπὶς τῶν Ὑποδούλων*, α. *Ἀθάνατος Ἑλλάς*, κ. *Αἰγειρος*, α. *Μικρὸ Διαβολάκι*, α. *Μικρὸς Δόγης*. α. *Γλυκοχάραμα*, κ. *Μιμόζα*, κ. *Χάνι τῆς Γραβιᾶς*, α.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν ν' ἀνταλξουν : — ἡ *Γλυκεῖα Ἐλπὶς* (0) μὲ *Φαιδὸν Ἀδάμαντα*, *Βάρκαν τοῦ Κανάρη*, *Τρελὴν Νειάτην*, *Ἀφρόκορινο*, *Ἐξζωνάκι*, *Ρηγολέττον*, *Γόρδιον Δεσμόν* — τὸ *Ναυτάκι* (0) μὲ *Ρεξεντᾶ*, *Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*, *Κάρμεν*, *Συλφίδα*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της : *Ἀεροναυτοπούλαν* (ὅλα ἐλήφθησαν· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράψες·) *Λακρυνὴν Σταυρηφόραν* (ὅλα τὰ φύλλα, ἁπλᾶ ἢ δωδεκασέλιδα, δίδονται εἰς τοὺς Πράκτορας ἀντὶ 10 λεπτῶν διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 15 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν·) *Δούκισσαν τοῦ Δάντσιγ* (εὐχαριστῶ διὰ τὰς ἐνεργείας· ἀσπάζομαι καὶ τὸν ἀδελφόν σου, ὁ ὁποῖος τόσον φροντίζει δι' ἐμέ·) *Γεώργιον Κονταράτον* (ὁ ὁποῖος κηρύττει, ὅτι «ὅποιος δὲν παίρνει Διάπλασιν, χάνει πολύ») *Περιπλανώμενον Ἀθηναῖον* (εὐχαριστῶ·) *Αὐτοκρατορικὸν Ἀετὸν* (καὶ ὅλην τὴν «Διαπλασιακὴν Αὐτοκρατορίαν» μὲ πολλὰς εὐχαριστίας·) *Κούλαν Γκιόκα* (ἐπίσης·) *Ὀνειρεμένην Πατρίδα* (ἐλήφθησαν·) *Αἴγειρον* (κ' ἐγὼ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ σέ...) *Φλογέραν τοῦ Βασιλῆ* [φίλησέ μου καὶ τὸ *Ματωμένο Φεγγάρι*·) *Ξανθὴν Μουσμὲ* (χαίρω ποῦ ἔγεινες καλά·) *Σωσσάναν Μπίλλη* (εἰς τὸ 1ον φύλλον ἐδημοσιεύθη ὁ Ὀδηγὸς τοῦ Συνδρομητοῦ, ὁ ὁποῖος λύει κάθε ἀπορίαν·) *Βυζαντινὸν Ἀετὸν* (ἔστειλα·) *Ρηγολέττον* (αἱ πρῶται ἐντυπώσεις συνήθως εἶνε δυσάρεστοι δι' ἐκεῖνον ποῦ φεύγει ἀπὸ ἕνα ἀγαπημένον τόπον καὶ πηγαίνει εἰς ἄλλον ἄγνωστον· ἀλλὰ θὰ συνειθίσῃς ! ὅλοι σὲ ἀντασπάζονται·) *Πόθον τοῦ Ἑλληνισμοῦ* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Γαρδένιαν* (διὰ τὴν Συλλογὴν τῶν Ἀσκήσεων νὰ κάμῃς ἕνα τετράδιον ἀπὸ κοινὸν χαρτὶ τοῦ γραψίματος·) *Εἶμαι Ζακυνθία* (ἰδὲ τί γράφω παραπάνω πρὸς τὸν *Ἐξόριστον Βασιλῆ*· δὲν ἠξεύρω τί ἀπέγεινεν ὁ Διαγωνισμὸς διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Συλλόγου ἐκείνου·) *Κλεοσέμνην Η.* (φαντάζομαι πόσα μαθήματα ἔχεις ἀφοῦ πηγαίνεις εἰς τὸ Γυμνάσιον· ἀλλὰ πρέπει νὰ οἰκονομῇς καιρὸν διὰ νὰ μοῦ γράφῃς τέτοια ὡραῖα γράμματα·) *Μικροῦλαν Πατρωνὰν* μὴν ἀμελῆς καὶ σὺ νὰ μοῦ γράψῃς, διότι ξέρεις πόσον μ' εὐχαριστοῦν αἱ ἐπιστολαί σου·) *Ἑρμῆν τοῦ Πραξιτέλους* (ἔλαβα·) *Ἐθνομάρτυρα* (νὰ σὲ ἰδῶ ! τὸ παίγνιόν σου δὲν ἠμπορεῖ νὰ δημοσιευθῇ διὰ τυπογραφικοὺς λόγους·) *Ἀρχιδοῦκα Κάρολον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν· τὸ ἀνάκτορον Schönbrunn ἠμπορεῖ νὰ τὸ γράψῃ καγελὶς καὶ Σαιμπροῦν καὶ Σαιμπρόν, εἴτε κατὰ τὴν προφορὰν, εἴτε κατὰ τὴν γραφήν·) *Μπόρμπα Γιῶργον* (ἐφύλαξα τὴν ἐπιστολήν σου διὰ νὰ τὴν δημοσιεύσω μόλις μοῦ τὸ ἐπιτρέψῃ ὁ χῶρος· ἐν τούτοις σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ξεσπαθώματα καὶ δι' ὅλα·) *Ἀστερόεντα Οὐρανόν*, κτλ.κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 8 *Δεκεμβρίου*, θὰ παντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί : ἐξ *Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς μέχρι τῆς 28 Δεκεμβρίου· ἐκ τῶν Ἐπαρχιῶν μέχρι τῆς 4 Ἰανουαρίου· ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 22 Ἰανουαρίου.*

11. Αἐξίγριφος

Τό ἐν ἀπαγορευτικόν,
Τό ἄλλο γεωμετρικόν,
Τὰ δυὸ μαζὶ
Γνωστὸν νησί.

Ἐπιτάφιον ὑπὸ τῆς Μικρούλας Πατρωνᾶς

12. Στοιχειόγριφος

Ὅπως εἶμαι ἂν μάθῃς
Ὀπὶ τοίχου πάντα κεῖμαι·
Τὸν λαιμόν μου ἂν ἀλλάξῃς,
Νῆσος τοῦ Αἰγαίου εἶμαι.

Ἐπιτάφιον ὑπὸ τοῦ Ῥομοῦ τοῦ Ἡρακλείους

13. Στοιχειο-τονόγραφος

Εἶμαι ζῶον δυνατόν.
Ὁ λαιμός μου ἂν ἀλλαγῇ,
Καὶ ἂν ὁ τόνος καταιδῇ,
Μία πόλις τῶν γνωστῶν
Γαλλικῶν θὰ δηλωθῇ.

Ἐπιτάφιον ὑπὸ τῆς Βοσπορείας Ἑλληνοπούλου

14. Δημῶδες Αἴνιγμα

Δυὸ γειτόνοι πλαϊ-πλαϊ,
Ὅλο τὸν κόσμο βλέπουν,
Μὰ ἕνας τὸν ἄλλο δὲν βλέπει.
Τί εἶνε ;

Ἐπιτάφιον ὑπὸ τῆς Ποθητῆς Κωνσταντινοπούλου

15. Δικτυωτὸν

* * * * * * = Ἡρῴδης
* * * *
* * * * * * = Πρωϊνὸν γεῦμα.
* * * *
* * * * * * = Μεγάλη ἀγάπη.
* * * *
* * * * * * = Τὸ δίδει ὁ ἰατρός.

Καὶ καθέτως σχηματίζονται τὰ ἴδια.

Ἐπιτάφιον ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Βιλκανίων

16. Πυραμὶς

┼ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν θηρίον
* ┼ * = Ἀρχαῖος θεός.
* * ┼ * * = Ναρκωτικόν.
* * * ┼ * * * = Ρωμαῖος ἐπιστήμ.
* * * * ┼ * * * * = Ὄφις μέγας.

Ἐπιτάφιον ὑπὸ τῆς Ἡρώδους τοῦ Σουλίου

17. Ἐπιγραφή

Η Σ Υ Ε Η
Φ Α Ν Ο Σ
Μ Ε Ο Π Ρ

Νὰ καὶ μιὰ Ἐπιγραφή,
Πῶς μπορεῖ νὰ διαβασθῇ;

Ἐστάλη ὑπὸ Χρήστου Σ. Σολωμονίδου.

18. Ἀκροστιχὶς μετὰ Ποικίλης Ἀκροστιχίδος.

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ἀειθαλὲς δένδρον, τὸ δὲ πρῶτον τῆς πρώτης, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, ἀθηναῖον στρατηγόν.

1, Ἄνθος· 2, Ὥρα τοῦ ἔτους· 3, Ζῶον προκατακλυσμιαῖον· 4, Πλανήτης· 5, Ναύαρχος ἐπὶ Μ. Ἀλεξάνδρου· 6, Πορθμὸς τῆς Ἑλλάδος· 7, Χώρα τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Βασιλείου τῶν Χρυσανθίμων.

19. Φωνηεντόλιπον

*-δδλς-πλ-τρ-χρς-ν-χ-γδ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιδουκὸς Καρόλου

20. Γρῖφος

η α ο
η η α α ο ο
ΜΤ ΚΟ ΓΗ Μλί.
η η α α ο
η α ο

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγόνου Αὐτοκράτορος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τῶν φύλλων 46 καὶ 48

471. Τριαντάφυλλον (τριάντα, φύλλον).— 472. Κρόνος - Κρίνος. — 473. Τὸ καρποῦζι. 474. Α ΠΡΟ ΣΙΤΟΣ ΚΑΛΑΜΑΙ.. 475. ΑΣΠΑΣΙΑ ΑΜΜΟΣ ΘΩΣ Σ

476. *Θεωρία ἐπισκόπου καὶ καρδία μυλωνᾶ.* (Ἡ ἀνάγνωσις ἑλικοειδῶς, ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, πρῶτα εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ἔπειτα εἰς τὸ ἀριστερόν.) — 477. Ἄνθος—θὼς = ἂν + (τιμὴ—μὴ =) τί + (γονυπετῶ—πετῶ =) γόνυ = ΑΝΤΙΓΟΝΗ. — 478. ΘΗΒΑΙ - ΘΡΑΚΗ (Θήρα, Ἡρακλῆς, ΒΙΑΣ, Ἀλέξ Κτωρ, Ἰθάκη.) — 479. Ἡ πενία τέχνας κατεργάζεται. — 480. *Γλώττης κράτει* (Γ' - Λώτ εἰς Κράτη.)

481. Χαμαιλέων (χαμαί, λέων.) — 482. Ἐνυδρὶς (ἐν ἡ δρῦς).—483. Σκύρος-Κῦρος.— 484. Ἄρμα-Ραμᾶ.

485. ΔΑΤΙΣ ΠΑΡΟΣ ΚΑΝΩΝ ΝΙΦΑΣ ΑΙΜΟΣ 486. *Πηγὴ τῆς εὐτυχίας ἐστὶν ἡ ἐργασία* (Ἡ ἀνάγνωσις ἐκ τῆς μεσαίας στήλης, προχωρεῖ λαμβανομένης μιᾶς στήλης ἀριστερόθεν καὶ μιᾶς δεξιόθεν ἐναλλάξ· οἱ ἀριστερᾷ ἀναγινώσκονται ἐκ τῶν ἄνω, αἱ δεξιᾷ ἐκ τῶν κάτω.) 487—491. Διὰ τοῦ ΤΡ: *τράγημα, τρέχω, τραυλίζω, τρισάγιος, τριάς.*—492. ΣΑΡΑΣ (Ὄσσα, ΤΑνάγρα, Ἥρα, ΝΑούμ, ἀΞίνη.) —493. Πάταξον μὲν ἄκουσον δέ.—494. *Ἐπιμελείᾳ καὶ ὑπομονῇ οὐδὲν ἀνθίσταται* (Ἐπὶ μὲ λι α καὶ - ὑπὸ μονῇ οὐδ - ἐν - ἄνθη - στα - τέ.)

ΦΥΛΛΑ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Οἱ ἔχοντες ἐλλιπῆ τὸν τόμον τοῦ 1910 ἕνεκεν ἀπωλείας ἢ καταστροφῆς φύλλων, καὶ ἐπιθυμοῦντες νὰ τὸν συμπληρώσουν, παρακαλοῦνται νὰ ζητήσουν τὰ φυλλάδια τὰ ὁποῖα τοῖς λείπουν, ἀποστέλλοντες μαζὶ καὶ τὸ ἀντίτιμον (πρὸς 20 λεπτὰ τὸ φύλλον) μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Διότι ὁλονὲν καταρτίζομεν τοὺς τόμους τοῦ 1910 καὶ πιθανὸν ἀργότερα νὰ μὴ περισσεύσουν χωριστὰ φυλλάδια πρὸς πώλησιν.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

Διαγωνισμοῦ ***Συνδέσμου Συνδρομητριῶν τῆς Διαπλάσεως*** πρὸς εὕρεσιν καταλλήλου τίτλου ὑπὲρ τοῦ Συνδέσμου.

Εἰς τὸν ἄνω διαγωνισμὸν ἔλαβον μέρος 92 δεσποινίδες Συνδρομήτριαι τῆς Διαπλάσεως καὶ μή.—Ἐπροτάθησαν ἄνω τῶν 210 τίτλων ἐκ τῶν ὁποίων 88 ὑπὲρ τοῦ τίτλου «***Ἡ Διάπλασις***». Ἡ ἐπιτροπή, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν Δδων Ἀγγελικῆς Ἀρμένη, Μαριάνθης Γιαννιοῦ καὶ Μαρίας Καραγεώργη, ἐξέλεξε παμψηφεὶ τὸν τίτλον «***ἡ Διάπλασις***», ἔκρινε δὲ καλὸν ὅπως συμπεριληφθῇ μετὰ τοῦ ἄνω τίτλου καὶ ὁ ὑπὸ τῆς ἐν Πύργῳ (Ἠλείας) ἀγαπητῆς Δεσποινίδος ***Ἑλένης Νικολετοπούλου*** προταθεὶς «***Ἑλληνίδων Δεσμός***».

Γενομένης κληρώσεως, ἔλαβε τὸ βραβεῖον ἡ Δις ***Χρυσαυγὴ Ρωμαίου*** ἐν Πετρουπόλει (Ρωσσίας) εἰς ἣν πέμπομεν τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας μετὰ ἀπείρων φιλικῶν ἀσπασμῶν. Παρακαλεῖται δὲ θερμῶς ὅπως μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν της καὶ δεχθῇ τὸ μικρὸν ἐνθύμιον τοῦ Συνδέσμου μας.—Πρὸς δὲ τὴν ἀγαπητὴν ***Ἀερονάυτοπούλαν*** πέμπομεν ἐπίσης τὰ ἐγκάρδια συγχαρητήριά μας μὲ τὴν θερμὴν παράκλησιν ὅπως μᾶς ἀποστείλῃ τὴν φωτογραφίαν της.

Ἡ Ἐπιτροπὴ
Αἱ ἱδρύτριαι *(ΙΑ', 5)*

Δεσποινίδες

Ἐγγραφεῖτε εἰς τὸν

ΔΕΣΜΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ
Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ» *(ΙΑ', 6)*

ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΔΕΣΜΟΣ

Η «ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ»

Ἡ προσωρινὴ ἐπιτροπή, συνελθοῦσα τὴν παρελθ. Κυριακὴν 21 Νοεμβρίου εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Δος Μαρίας Καραγεώργη (*Ἑλληνίδος Μούσης*), ἐκήρυξε τὰς Δδας ***Χρυσαυγὴν Ρωμαίου*** καὶ ***Ἑλένην Νικολετοπούλου*** ΕΠΙΤΙΜΑ ΜΕΛΗ. Συμφώνως τῷ καταστατικῷ τὰ ἐπίτιμα μέλη δικαιοῦνται νὰ θέσωσι τὰς φωτογραφίας των εἰς τὸ χρυσοῦν λεύκωμα τοῦ ***Δεσμοῦ, τὰς ὁποίας καὶ ἀναμένομεν.***

Συμφώνως τῇ προκηρύξει μας εἰς τὸ 42ον φυλλάδιον τῆς ἀγαπητῆς «Διαπλάσεως», κατηρτίσθη τὸ κάτωθι πρότυπον ψηφοδέλτιον ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε θεσάντων ὑποψηφιότητα διὰ τὸ δημοψήφισμα τοῦ 1910.

ΜΑΝΝΑ ΜΑΣ ΕΙΝ' Η ΕΛΛΑΔΑ
ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
ΜΗΤΡΙΚΗ ΣΤΟΡΓΗ
ΕΥΖΩΝΑΚΙ
ΣΤΕΦΑΝΟ ΣΤΗΝ ΓΑΛΛΑΝΗΝ ΜΑΣ
ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΠΟΘΟΣ
ΙΑΝΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΠΩΣ ΠΟΝΩ ΤΟΥΣ ΥΠΟΔΟΥΛΟΥΣ
ΦΛΟΙΣΒΟΣ ΤΟΥ ΒΟΣΠΟΡΟΥ

Προτρέπομεν δὲ καὶ παρακαλοῦμεν τὰς *καλαισθήτους συνδρομητρίας* καὶ εὐγενεῖς συνδρομητὰς ὅπως τὰ ψηφίσωσι.

Ὅλαι καὶ ὅλοι τὴν ψῆφον Σας!
Κάτω οἱ Συνδυασμοί!
Ζήτω οἱ φιλελεύθεροι! *(ΙΑ', 7)*

Ψηφίσατε ὅλοι καὶ ὅλαι τὸ ψηφοδέλτιον τοῦ «Δεσμοῦ τῶν Ἑλληνίδων ἢ Διάπλασις». Ἄσπρο!! ἄσπρο!! ἄσπρο!

Εὐχαριστῶ *Κερκυραϊκὴν Ἄβραν* εὐγενῶς ὑποστηρίζουσαν μεγαλειότητά μου.— *Γόρδιος Δεσμός.* *(ΙΑ', 8)*

Ψηφοφόροι! ψηφίσατε ὅλοι τὰ ὑπόχρεα ψευδώνυμα τοῦ Μαρμαροβασιλικοῦ ἑνωτικοῦ συνδυασμοῦ! Εἶνε καθῆκόν σας! — *Ὀνειρεμένη Πατρίδα* (Μαρμαραβασιλικὸς ἑνωτικὸς ὑποψήφιος). *(ΙΑ', 9)*

ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ὑποψήφιον δημοψηφίσματος

Πρόσαινε, ***Ἄρμα τῆς Νίκης***, θαύματα θὰ κα-
[τορθώσῃς
Τὰς λευκὰς τῶν εὖ φρονούντων μόνον σὺ θὰ
[συγκεντρώσῃς.

Περιπλανόμενος Ἀθηναῖος *(ΙΑ', 11)*

ΕΝΩΤΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

ΔΕΙΝΟΠΑΘΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΠΑΤΡΙΔΑ
ΙΑΝΙΚΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΘΡΙΑΜΒΕΥΩΝ ΜΕΓΑΛΟΓΛΕΑΤΗΣ
ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗ ΕΛΠΙΔΑ
ΚΥΜΑΤΙΖΟΥΣΑ ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ
ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ
ΑΔΕΛΦΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ
ΑΡΜΑ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Ἀγαπητοὶ συνάδελφοι,

Πανηγυρικῇ τῶν φίλων μας ἐπιθυμίᾳ κατερχόμεθα εἰς τὸν δόλιχον ἀγῶνα τοῦ δημοψηφίσματος, μὲ τὰ ἄνω κληρωθέντα ψευδώνυμα, ἅτινα ἐγκλείουσι πρωτοτυπίαν! Ἰδέαν! Νίκην! Θρίαμβον!

Ἐξ οὗ ἕνεκα ψηφοδελτίου ὀφείλουσι νὰ λείψωσι τὰ ὑπέροχα ψευδώνυμά μας.

Ἑνωτικὸς Συνδυασμὸς *(ΙΑ', 12)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ ΠΑΙΓΝΙΟΥ ΤΟΥ 52 ΦΥΛΛΟΥ

[Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελίδα 17]

ΑΘΗΝΩΝ· *Μαρίκα Ζάππα, Καίτη Στάη, Χρ. Μαστρακίδης, Σταμ. Β. Μπουντούρης, Φανίτσα Γ. Ζῆση (51), Ἀλ. Β. Σπυράκης.*

ΕΠΑΡΧΙΩΝ

ΓΥΘΕΙΟΥ· *Δημ. Α. Φραγγιᾶς, Ἐνδοξος Μάνη, Νικ. Γ. Δουρᾶκος (51,52).*
ΚΑΛΑΜΩΝ· *Μαρία Χ. Δικαίου, Σαπφὼ Α. Σισίνη, Μαρία Χρυσικοπούλου, Γαρδένια.*
ΚΕΡΚΥΡΑΣ· *Ἀγγελική Κ. Στράτη.*
ΚΟΡΙΝΘΟΥ· *Μιχ. Α. Τρίκκας.*
ΛΗΧΟΥΡΙΟΥ· *Ἀσπασία Ἀν. Πυλαρινοῦ.*
ΣΠΑΡΤΗΣ· *Ἀθ. Γ. Βαλσάκης.*
ΣΥΡΟΥ· *Σ. Ἀμοιραδάκης (51), Εἰρήνη Γκιόκα, Νίνα Μπενιδη, Φώτεις καὶ Θεόδωρος Χρ. Μουντόπουλος.*
ΧΑΛΚΙΔΟΣ· *Κλεοσίμη Π. Παπασκυρίδου.*

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ

ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΛΕΩΣ· *Εὐγενούλα Δημητριάδου.*
ΑΙΓΙΝΙΟΥ· *Δημ. Ν. Χρυσίδης (51)*
ΒΙΕΝΝΗΣ· *Περικλ. Κούλουθρος (51,52)*
ΔΡΕΣΔΗΣ· *Ζήνων Α. Γεωργιάδης (51)*
ΖΙΦΤΑΣ (*Αἰγύπτου*)· *Ἀνθρέκη Ν. Τρίκου (51,52)*
ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ· *Γ. Χρηστίδης (51), Μ. Ἰωαννιάδης (51).*
ΚΑΪΡΟΥ· *Ν. Π. Χάγερ Μπουρλίδης (51)*
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ· *Π. Α. Στεφάνου (51) Βυζαντινὴ Ἀθῆναι (51,52) Σ. Α. Παντεραλῆς (51)*
ΠΑΦΡΑΣ· *Δημ. Γ. Παπαδόπουλος (50)*
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ· *Γόρδιος Δεσμός (51), Γιαλάτεια Παρασκευά (51).*
ΠΥΡΓΟΥ· *Βουλγαρίας Πούλιος Ἰωάννου (51).*
ΡΕΘΥΜΝΟΥ· *Φιλελεύθερον Πνεῦμα.*
ΣΑΡΑΝΤΑ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ· *Ἕνας χωρὶς ὑπογραφὴ (51)*

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὑρόντων ὀρθῶς τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα· ἐκληρώθη δὲ καὶ ἐνηγυήθη διὰ τρεῖς μῆνας ὁ ἐν Ἰωαννίνοις ΜΙΚ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ.

Πλεονάζει δρ. 1,90 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγωνισμόν.

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.— 2032.